

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,*
- *пуномоћник оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци оптужених, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Миодрага Планојевића, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Брнако Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја бих морао у пола 12 да изађем, имам неку завршну реч, па ће ме колегиница Живановић мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Такође, ја бих у 15 до, али ако буде у пола 12 пауза нека, можда ја у 12 овде имам неко препокопута, десет минута само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А колега ће ме, ако буде пауза, било би одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који колега?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Војислав Вукотић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес се наставља у 9 часова и 44 минута испитивањем оптуженог ЗОРАНА КОСИЈЕРА.

ОПТУЖЕНИ ЗОРАН КОСИЈЕР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ја ћу Вам прочитати шта је констатовано у записнику о саслушању осумњиченог Службе за откривање ратних злочина од 28. маја 2007. године, шта је констатовано да сте Ви изјавили:

«Сећам се да је у току ноћи често била пуцњава у селу и да су Хрвати пуцали на војску из правца Јелашке шуме. Због честе пуцњаве на војску, војска је захтевала од Љубана Деветака који је био командант ТО Ловас да територијалци и добровољци иди и претраживање терена у правцу Јелашке шуме. Љубан Деветак је пренео налог који је добио од војске, односно од пуковника Димитријевића да добровољци и територијалци треба да очисте терен у правцу Јелашке шуме. Тај налог је пренео Борисаву Михајловићу или Обреновићу који су командовали нашом добровољачком јединицом. Сећам се да сам у јутарњим сатима на економији када сам отишао на доручак, сазнао за наведени задатак чишћења терена. Сећам се да сам по доласку на економију, тамо видео Борисава Михајловића, Зорана Обреновића и неког старешину који је имао чин десетара. Борисав Михајловић је том приликом групи добровољаца у којој сам био и ја, рекао да из правца винограда је отворана ватра на ЈНА и да ће због тога бити организован претрес терена према виноградима који су се налазили при крају села са десне стране пута на излазу из села. Сећам се да сам у дворишту економије видео да су изведени заробљеници за које сам већ навео да сам их чувао неке од претходних вечери. Заробљеника је колико се сећам, било или 30 до 50 или 40 до 60. Са 90% сигурности могу рећи да је тада Љубан Деветак рекао да заробљенике поведемо испред нас, односно да они иду испред нас и да позову одбегле хрватске бандите да не пуцају и да дођу у село и да се предају војсци.»

И још сте даље причали да сте у тој колони били ближе челу колоне. Да ли је то тачно што је констатовано?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нешто је тачно, а нешто није, јер ја сам Вам напоменуо у петак, када сам почео своје излагање, своју одбрану да неке, неки делови у изјави су стављени које нисам рекао, јер чак, штавише, мој бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, молим Вас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чак, штавише, пар пута је мој бранилац Бранислава Фурјановић је интервенисала да се исправе неке ставке и с обзиром да ми нисмо читали ту изјаву, него нам је господин који је седео прекопута мене из Министарства унутрашњих послова, он је на овоме дисплеју читао изјаву, тако да, па ја нисам могао да кажем да је Љубан Деветак тражио од, како се је то прочитано, од пуковника Димитријевића, јер одакле мени то сазнање. Ја сам само обичан војник који по војној хијерархији нити сам могао да будем доступан њима, нити да се распитивам о плановима њиховим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прошли пут рекли да је у овом записнику унета нетачна констатација да су цивили вођени као живи штит?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нешто није унето у овом записнику.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, зато што је мој бранилац тражио да се то избаци, а овај део нам није ни прочитан, овај што сте сада читали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да не добацујете са тог места, адвокат Крстић. А реците ми, ако Вам то није ни прочитано, да ли сте Ви после тога у овом записнику је констатовано да сте га Ви потписали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Потписао јесам, с обзиром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И констатовано «записник је прочитао, питања и примеби није било».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да. Е сада ћу Вам рећи, потписао јесам, јер у том тренутку моје здравствено стање се било погоршало, јер био сам без терапије доста дуго, временски период у току дана и знао сам да ми је одређен притвор овде 48 сати и мени је био циљ да што пре одем било где, значи у Окружни затвор у Београду да се ухватим кревета да легнем због мог здравственог стања, тако да, чак, штавише, због здравственог стања нисам захтевао да бранилац уложи жалбу на решење о лишавању оно 48 сати, јер нисам могао да издржим да чекам, једноставно журило ми се да што пре одем да у било коју просторију да могу да легнем да се смирим, јер сам био без терапије и само саопштење о притварању. Први пут у животу ми се тако нешто дешава, с обзиром да никада нисам кривично гоњен, да је мој полицијски досије БО, тако да на мене је доста утицало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците Ви мени, мене интересује садржина овог записника, да ли је то наглас диктирано када је овај записник састављен?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, он је читан, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Он, тај записник је читан. Међутим, увек постоји могућност између редова да се редови прескачу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Ви сада хоћете да кажете, да су службена лица ове Службе за откривање ратних злочина саставили фалсификовану исправу, да су нешто што је неистинита садржина, а што Ви нисте изјавили да су констатовали овде?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пазите, ако је мој бранилац пар пута интервенисао на њихову констатацију да су цивили употребљени као живи штит, а ја то нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је наглас диктиран записник, ако је то тако као што причате?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Записник јесте диктиран, али ово први пут ја и бранилац мој када смо после читали, први пут смо то видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пошто је наглас диктиран записник, констатовано је доле, Ви сте се потписали, потписао се Ваш бранилац, адвокат Бранислава Фурјановић, потписала су се службена лица, констатовано да Ви немате примедби на овакав записник?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам Вам, у том тренутку би потписао и не знам шта, само да се дочепам кревета да, јер ми је здравствено стање тог тренутка није одговарало, чак, штавише, и сутрадан сам имао проблеме и прекосутра и овде код када сам изведен пред господина Дилпарића, истражног судију, интервенисали су лекари и тих дана сам имао великих здравствених проблема, психичких и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте изведени пред истражног судију, Ви такође понављате причу да су цивили вођени да би позивали, цивили Хрвати, да би позивали те своје да се предају.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То сам Вам рекао у петак, у петак сам Вам рекао на основу чега сам дао ту изјаву, да је не понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође сте причали да сте Ви били ближе челу колоне.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Близу чела колоне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је у овој изјави од, у овом исказу од 28. маја.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, знам да сам био овамо у другој, првој трећини, од половине, на почетку треће трећине колоне, показао сам Вам и где сам био приликом прве експлозије, тако да нисам могао да будем горе на челу никако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, око овог предочавања, ја мислим да сте Ви превидели, погрешили, бар ја имам примерак записника ако је реч о томе што предочавате оптуженом записник у полицији од 28.05.2007. године, саслушаног у својству осумњиченог. На крају има потписа, али нема ове констатације што сте Ви питали, да је прочитан записник, да је гласно диктиран, да није прочитан и да је потписан. Те констатације нема, а Ви сте то питали оптуженог на ту околност, па Вас

молим да погледате и то, а и убудуће, јер имамо све записнике пред собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам их и ја, то што Ви тврдите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али нема те констатације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви причате, апсолутно није тачно. Овде пише, «записник је прочитао, питања и примедби није било»: Ја нисам рекла да је у том записнику констатовано да му је диктирано наглас, то сам њега питала, на који начин је састављен тај записник, он каже да је диктирано.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али нема оне констатације да је он сам то написао и потписао, то сте рекли, то су много, као грађанин има, као грађанин има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему причате, ја предочавам записник о саслушању осумњиченог, уопште не предочавам записник, нити би ми падало напамет записник о саслушању у својству грађанина.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам побркао, утолико пре треба на овај начин да му се каже, јер они читају, не чита он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Они диктирају, не диктира он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите доле.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја само примедбу, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли имате прави записник испред себе, ја имам прави записник. Седите доле. Реците ми, у вези, прошли пут сам Вас питала да ли су ти цивили разгртали детелину, односно Ви сте ставили неку примедбу на оптужницу, да је немогуће то лево-десно. Да ли је уопште било разгртања те детелине од стране ових хрватских цивила?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није било, барем у мом видокругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте били на три до пет метара иза тих људи. Оптужени Јован Димитријевић у својој одбрани од 18. септембра 2008. године овде на претресу тврди да су цивили разгртали детелину?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ако он тврди, то је можда ту испред њега разгртано. Испред мене нису сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић у својој одбрани овде од 19. септембра 2008. године тврди да су сви пипали по земљи, како цивили, тако и ови који су се кретали иза њих, војска?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја тврдим да људи који су ишли испред мене, који нису били на, рекао сам на којој су били удаљености од мене, нису разгртали, јер образложио сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, молим Вас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Људи који су ишли испред мене, на раздаљености коју сам Вам споменуо, нису разгртали детелину и образложио сам Вам из којих разлога је то немогуће и што у оптужници стоји да приликом када наиђу на мину, да подигну руку и да пријаве. Онда сам Вам образложио да када наиђе на потезну мину, приликом разгртања ноге, дошло би до померања осигурача, дошло би до експлозије, што значи да више никада не би имао шта ни да пријави онда. Онда би све пријаве завршио, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од војника, Милан Малетић, од војника из територијалне одбране Ваљево, у записнику из истраге од 03. августа 2007. године, тврди да је речено хрватским цивилима, ко наиђе на мину, да дигне руку и да каже, ево је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим, то да војник може тако нешто да, јер ја не знам какав је то војник и шта он очекива када наиђе на мину. Када наиђе на мину, зна се шта му је. Ту се приче све завршавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је том приликом говорено овим хрватским цивилима да се, да иду да се то разминира?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, јер само да Вам кажем једну ствар, прво да је њима речено, онда сигурно не бих ја ишао за њима, иза њих из своје личне безбедности, јер нисам толико ни храбар, ни луд да улазим у минско поље, да знам да постоји минско поље, а да улазим у минско поље, не знајући распоред мина, јер има процедура о постављању минскога поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је то још ишао сем Вас за њима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За овим мештанима у детелини? Па, ишли смо који су набројани у оптужници, било је још људи које не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који то, реците ми који су, именом и презименом?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, био сам, ови углавном сви, једино, на пример, ја нисам знао да је Драган Бачић био док, тек сам сазнао да је био са нама у колони када је овај Јован Димитријевић рањен на том минскоме пољу и он је отишао са њим у болницу. Онда ми је саопштено да је Бачић отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми именом и презименом који су ишли за цивилима, јер у оптужници је набројано четрнаест људи. Мене занима, који су ишли за њима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Именом и презименом.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ишао је Зоран Косијер, тј. ја, био је Драган Бачић, Јован Димитријевић, Хрњачки Слободан, Мија, сада не знам како му је презиме, Мија Вукосављевић, то су ти људи које познајем, а ове друге још је, од других људи никога не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте помињали Јоца звани «Брњица»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То је Јован Димитријевић, јер ја, ето дечку нисам знао ни презиме, док нисмо овде у, 28. новембра, 28. маја, када сам лишен слободе сазнао онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који начин се ви сви крећете за цивилима, те које сте сада набројали, на који начин? Ви кажете, били сте на три до пет метара, а ови други, шта раде?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, па иду иза њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у истој линији са Вама или неки ближе, неки даље од цивила?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, није био неки координирани, координирано кретање, тако да можда је неко био и ближе, неко даље, једноставно, колона је имала, да кажемо, хајде на основу сећања, таласести неки, таласасто кретање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте пушке држали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: О десно раме, јер војник увек у колони носи пушку о десно раме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић тврди да је на ловачки начин држано оружје?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја нисам ловац, госпођо судија, не знам како ловци држе пушке. Гледао сам на телевизији да ловци држе ловачку пушку отворену, непреклопљену преко руке. То је што се тиче ловачкога оружја, а с обзиром да је ово војно оружје, не знам шта му то значи на ловачки начин, ако је ловац, онда зна боље то од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, где се налази ова остала војска која је кренула и кретала се до те детелине у том моменту када се Ви крећете са цивилима кроз детелину?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, нешто од војске било је, колико се ја сећам, са нама, неки су остали на путу, нека колона отишла је, јер, пазите ја сам увек мислио да ми идемо у виноград, то сам рекао и прошли пут, не познајући терен. Неки су отишли на другу страну, тако да је један део војске био на путу, неки су били сишли са пута, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти што су сишли са пута, да ли су били у детелини или где су били?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када сиђете са пута, то је летњи пут, ту је одмах и детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви уочили где се налазе други војници?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, извините нисам добро, где су се налазили други војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, цивили се крећу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се крећете за њима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазе ови остали људи, војници који су исто били са Вама у тој акцији?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, неки су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ови што су, што нису остали на путу, где се они налазе? Да ли су они ушли у детелину и они се крећу или где или сте их видели или их нисте видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, нисам се пуно освртао, јер знате како, када идете у неку акцију, е онда Вам је сва моћ запажања усмерена напред, јер у рату Ви идете у неку неизвесност и ту преузимате две улоге, да упоредим као ловца идете да уловите или ћете бити уловљени, тако да, мислим циљ је свакога да из акције се врати читав и са главом на раменима, тако да је сво запажање усмерено напред, испред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објасните ми, шта Ви то радите? Цивили иду напред, Ви за њима, шта?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Идем за њима у претрес терена да се види одакле се пуца на војску, јер рекао сам да је, у петак сам рекао да је сваке ноћи пуцано на војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ови војници имали шлемове на главама?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли су шлемове имали? Сада, не знам да ли су имали шлем, знам да су, да је ЈНА још увек у то време носила титовке капе, а не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте на прошлом претресу да је покојни Зоран Обреновић звани «Аждаја» стајао на асфалтном путу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом ове акције? То нам нико до сада није рекао. Чак оптужени Дарко Перић износећи своју одбрану, помиње да је он ишао у неку другу акцију претрес, извиђање терена у шуми Бадњара и да је Зоран Обреновић «Аждаја» био са њим у тој акцији.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно је био, јер, пазите, малопре сам Вам споменуо да су ишле две колоне, да се акција спроводила, како да Вам објасним, ми смо ишли овамо на детелину, а друга колона вероватно са Дарком Перићем да је био и покојни Обреновић и да сам Обреновића видео на путу, јер ипак Обреновић нас добровољце своје војнике, да кажем, је поштовао и трудио се да овде нико не настрада и онда је

вероватно, јер ја га после нисам видео, вероватно је са Дарком Перићем онда отишао у претрес даље тог терена другога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте прошли пут на претресу тврдили да је овде, ту где је ова детелина, на асфалтном путу, поред те детелине, стајао Зоран Обреновић.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, али са леве стране су, је ишла ова друга колона у претрес винограда. И вероватно је он отишао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он ту присутан овде када се ови цивили крећу кроз детелину, када Ви идете за цивилима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када смо ушли у детелину? Он је био ту са нама и када смо ушли у детелину, то сам малопре рекао, да се пуно нисам освртао. Углавном знам када сам изашао из детелине, када су настале експлозије и када сам се извукао из детелине, те колоне није било, није било ни Обреновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Радисав Јосиповић и Радован Влајковић у својим одбранама помињу да је Дарко Перић сасвим отишао на другу страну, да то није било неко заједничко овамо кретање и да су они сада били заједно, и ти који су ишли на ту другу неку?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Што се тиче Дарка Перића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да уопште није ни био са свима осталима, са овима који су ишли у акцију претрес терена?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само да кажем, ја господина Дарка Перића, Јосиповића и ове друге, никога нисам ни познавао, јер ипак они су официри ЈНА. Поново понављам да сам ја само један добровољац, обичан војник и да нисам имао никаквога приступа њима, ни да се упознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што их не познајете, нема никакве везе са овим што ја Вас питам. Нико до сада није поменуо да су те две акције које су извођене тај дан, значи Бадњара и претрес терена, да су сви кренули заједно, па се тамо негде раздвојили. Ја Вам предочавам то. Ви то данас причате, то до сада нисмо чули да је тако се то дешавало, да су сви кренули заједно, па се негде успут раздвајају. Ми то тако до сада нисмо чули, ја Вам предочавам одбране оптужених који нешто другачије тврде.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, јер знам да сам сутрадан ја и Обреновић и још пар добровољаца са неким мештанином, чика Фрања, са њим смо отишли у, он нас је човек, било је нас пет, шест, одвео човек у те винограде, па смо онда ми претресали те винограде посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазе ти виногради?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сада, мислим да је лево од детелине има неки ваљда пут околу, на основу сећања, мислим да је чика Фрања тај имао и викендицу тамо и винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у тој детелини за време тог догађаја, пре или после те неке експлозије, неко пуцао у цивиле?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када је дошло до експлозије, пазите, ја не знам да ли је неко пуцао у цивиле, пуцано је иза, иза леђа, јер тог тренутка када је дошло до прве експлозије, нико није знао о чему се ради. И ту је дошло до једног хаотичног стања и једнога стампеда. Људи су покушавали да што пре изађу из те детелине, тако да су неки ишли на погрешну страну, па су улетали све дубље у минско поље. Ја сам се, на пример, извукао, јер када је дошло до прве експлозије, чучнуо сам, чучнуо, ослањајући се на десно колено, јер нисам знао о чему се ради. Окренуо сам се иза леђа и угледао сам стазу, јер детелина се лако угази и тим путем видео сам куда је детелина угажена, којим путем сам дошао, тим путем сам се и вратио и изашао на пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нисам чула одговор на моје питање. Да ли је пуцано тада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када је дошло до експлозије, дошло је и до пуцњаве, јер људи нису знали о чему се ради, вероватно су помислили да је дошло до напада на нас и довољно је да један опали у таквом стању метак и случајно. Онда су сви почели редом да пуцају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то пуцао, кажете, дошло је до пуцњаве. Ко је то пуцао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пуцање, пазите, онај ко је био нама иза леђа, а пуцали су, појединачно не знам ко је пуцао, глупости да ја некоме стављам на терет, нити знам да је пуцао. Знам за себе да ја нисам пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са овим цивилима, да ли су они почели да беже када је дошло до те експлозије?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, људи су, рекао сам сада да су људи пожурили да излазе из минског поља, не размишљајући на овај начин, на пример, на који сам ја тог тренутка размислио, да се врате оним путем којим су и дошли, него су пожурили напред, лево, десно, све дубље су улазили у минско поље. И када се то десило, онда је Саша Стојановић покушао, када се смирила мало ситуација, покушао да и успео је да им помогне да изађу из минског поља. Ја сам био кренуо по неко возило да би људе који су рањени а извучени из минског поља, да их водимо у болницу и у том тренутку је стигао и камион, не знам ко је јавио, најављено ваљда у селу и људи које смо извукли рањенике, ставили смо у камион. Био је господин Воркапић коме се сада суди у Вуковару и ја, нас двојица смо одвезли их прво у Товарник, у војну болницу. Тамо нису хтели да нас приме, него су рекли да идемо у Шид у болницу, извините. Када смо отишли у шидску болницу, пријавио сам да имам рањенике и питали су ко, рекох мештани села Ловаса, улетели смо у минско поље.

Међутим, када сам рекао да су мештани, одмах су, војна полиција и рањеници појурили према мени и тако да сам успео прво да извучем и себе и те људе од даљих непријатности, јер постоји могућност да ме ухапсе, да рањеници који су били у болници у Шиду нападну ове рањене људе које сам довезао, тако да смо их вратили у село Ловас код доктора Слободана Качара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да је Саша Стојановић покушао да помогне цивилима да изађу из детелине.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин то?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он стајао у том моменту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам где је стајао у том моменту, али знам да је прво на онај летњи пут, изашао на летњи пут и рекао им да се полако смире, стабилизују и сконцентришу и да онако како он буде им показивао, да ураде, да не би још неко страдао. И сада шта је интересантно? Ако ми дозволите то да, ако не, Ви ме прекините, али дужност ми је да кажем, гледао сам на Б-92 да су неки мештани рекли да су натерани да сами разминиравају. Међутим, видите, која је разлика када им човек помогне, као што им је Саша помогао, да безбедно изађу из минског поља, јер другог није било начина, него једноставно да слушају њега и његове инструкције. Они су сасвим окренули причу, сасвим у другоме смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему се састојале те његове инструкције?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, састојале су се у томе, да наиђу, када већ наиђу, да се полако крећу и када угледају жицу, значи да је ту близу потезна мина и онда им показао како да њој приђу, осигурач да не помере, на који начин да изваде ова, овај, експлозив из тела мине и да оставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је деактивирају?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да је деактивирају, у крајњем случају, хвала на помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и колико је тако уклоњено тих мина?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, уклоњено је доста, јер ја, пазите, да је инжињерац или командир инжењерске јединице који је постављао та минска поља, доставио скицу или шему као што је био дужан и број постављених мина у минском пољу, онда би знали тачно информацију. Овако доста је мина и експлодирало, али углавном, доста је, углавном направљен је један коридор, прочишћен, којим су људи изашли из минског поља. Мада, поред потезних мина, интересантно, било је и нагазних мина. Десило се да су неки људи и нагазили на мину, где је Саша апсолутно био беспомоћан у тој ситуацији да им, мада је сугерисао

да можда постоји могућност да има и нагазних мина. Мислим, од хуманитарца, он доспе до оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињете неки летњи пут. Где се налази тај летњи пут за који Ви причате, када се гледа са асфалта, где се налази тај летњи пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сада, уколико ми дозволите Ви, тужилац и одбрана да на оној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само реците, стојите на асфалту, леђима окренути, да ли се тај летњи пут налази са леве или са десне стране?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Са десне стране је, где је детелина, само напред, скреће се десно на летњи пут и ту има мостић један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи када идете из правца Ловаса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, иза села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво наиђете на тај.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прво долази детелина, па на крају детелине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају је тај летњи пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да. Ту је мостић један и тај летњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На прошлом претресу сте спомињали неке кукурузе. Где се они налазе?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Курузи се налазе са десне стране краја детелине по њеној дужини..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају детелине?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, у крајњем случају, овај летњи пут који сам Вам сада описао, он продужава поред куруза исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је тај пут био миниран, да ли је то неко утврдио тада на лицу места?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, Саша то најбоље зна, јер он је прошао кроз то, тим путем. Е сада, да ли је, мислим да је он обележавао, али немојте ме држати за реч и да је показивао да има мина и на летњем путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту налази у близини нека фабрика, неки силоси?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Силоси се налазе напред још и ја нисам ни знао док нисам видео на интернету погон фабрике «Борово», а силоси су још напред са десне стране када се излази из села. Мислим, ту негде при крају, колико могу да се сетим сада, да су, када се скрене, када се иде од Товарника па се скреће десно за село Ловас, са леве стране, да ли су, негде неких можда петсто метара, километар, сада, од тог пута силоси, можда има и више, мислим, али знам да се ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико људи је ту остало да лежи на тој детелини после те експлозије, после те неке пуцњаве?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не бих знао, јер нисам бројао, а и кажем, одмах када су рањени извучени, отишао сам у Товарник и у Шид, тако да број

не знам који су погинули. Видео сам у оптужници и 1998. године што сам на хрватској телевизији чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је било рањених од стране добровољаца?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рањен?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Био је рањен Јован Димитријевић, тада сам ја то и чуо да је он био са нама, да га је Драган Бачић одвео у болницу и чуо сам да се још двојица војника или неких добровољаца, да не заборавимо, ја сам у петак рекао да поред нас, да је било још добровољаца који нису припадали нама и које не познајем, чак, штавише, било је добровољаца који су, извините, који су учествовали у ослобођењу села које никада нисам у животу ни пре тога срео, ни после тога, а били су са нама ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било ових рањених цивила?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рањених цивила? Ја мислим да је било тринаест, а да је један преминуо у камиону у повратку, тај је најтеже и рањен, то могу да захвале неозбиљности медицинског особља Медицинског центра Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они изашли из те детелине, ти рањени цивили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, извлачили су се сами, пузећи, зависи све од задобијене ране. Ко је имао неку мању рану, тај је изашао на ногама, неки су се довукли, који нису могли да ходају, углавном чим су дошли до краја детелине, прихватили смо их из детелине и стављали у камион и одмах смо када су сви рањени извучени, кренули пут Товарника и Шида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, ови људи, добровољци, помињете Јован Димитријевић рањен, кажете још двојица, да ли сте видели, где су они то рањени?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате по којим то деловима тела су рањени, само сте чули да су рањени?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, само сам чуо, а не знам ни сада ево, са Јоцом колико смо овде, никада нисмо причали. Знам да је рањен, али никада нисмо причали, ни где је добио гелер, у главу није, јер видим да је читава му глава. Уствари, можда је и у главу, не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том моменту његовог рањавања, ја сам Вас разумела да сте Ви ту близу њега. Да ли сте га видели тада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јоцу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да је рањен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам ја рекао да сам га видео да је рањен. Ја сам рекао да сам чуо да је рањен и да га је Драган Бачић одвео у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ја Вас питам, пошто сте Ви ту, значи ту на месту догађаја, да ли сте Ви видели њега тада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, јер он је када је рањен, он је одмах први одведен са, не знам ни ко га је одвезао, да ли, вероватно цивилним аутом, да је одвезен у Шид у болницу, тако да, кажем, ја нисам ни видео ни када је рањен, ни када је извучен из детелине и одвежен у, ја сам само чуо после да је Јоца рањен и то је све што се тиче његовога рањавања и мог сазнања о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ове војске која је ту присутна, да ли је био неки официр?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Официр? Па, био је официр на основу ове, на основу ове оптужнице из, то што сам упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам тамо када сте били?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, официри Југословенске народне армије практиковали су официри, пазите, имате подофицире и официре, официри су практиковали да чинове своје скину због једноставно што су били упадљиви, имали су жуте ширите са звездама који су били упадљиви за снајпере, тако да, док подофицирски чиновни они нису били упадљиви, то су црвене боје, зависи од ранга подофицира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овој изјави коју сте дали радницима полиције, 28. маја 2007. године, односно Служби за откривање ратних злочина, Ви кажете «командир ових војника био је поручник Влајковић»:

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, јер приликом извлачења рањеника, поручник, мислим да је био поручник Влајковић, да ли ми се тако представио да је поручник или сам ја сазнао да је поручник, углавном, он ми је човек питао: «Војниче, шта се ово десило»; мислим да је и он добио гелер, да је нешто шепао, шта ли је било, не знам тачно, углавном, и после сам сазнао да је он официр Југословенске народне армије, поручник или подпоручник, у то време, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада на том месту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам знао да је официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао никакве чинове?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, колико се сећам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је издавао неке команде војсци тамо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, нисам био присутан са њима, тако да не знам, то најбоље знају његови војници да ли је издавао њима какву наредбу или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да се он зове, да је он Влајковић и да је поручник?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, после, госпођо судија, после сам сазнао све. Мислим, сазнао имена за поручника Влајковића, на пример, чуо сам и за име Дарко Перић, а никада човека нисам ни видео у селу, многе од њих никада нисам чуо за имена, никада нисам их ни видео, ни имао контакта са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошли пут сте на претресу тврдили да када је дошло до експлозије оне мине, да се Ви налазите тамо негде ближе?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ближе куруза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе курузима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, који су то пут цивили прошли?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам, како се колона кретала, значи да ли смо били већ при крају, јер та њива није нешто велика, велике ширине, она је можда ширине 60, 60 метара и тако да је то лако прећи. Е сада, да смо се кретали онако како пише у оптужници, онда би путовали јако пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте се кретали по ширини и стигли негде до тих кукуруза.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сасвим нормално, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте се кретали по дужини детелине у правцу силоса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У правцу силоса смо се кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи то «да»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, колона се кретала у правцу силоса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте мени прошли пут у петак на претресу тврдили да се колона кретала нормално на асфалтни пут, леђима окренута асфалтном путу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када се сиђе са пута, када се сиђе са ауто-пута ишло се горе десно. Е сада, пошто сам рекао да је колона није била нешто координирана, таласасто је ишла, нормално људи нису ни знали шта их чека, уствари са њима, тако да ја сам био горе већ при крају куруза, када је, при крају детелине када је прва дошло до експлозије и до пуцњаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли чујете Ви мене шта Вам ја кажем? На прошлом претресу сте рекли: «Колона се кретала тако што су били окренути леђима асфалтном путу и кретали су се у правцу кукуруза»:

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да. Колона се, сада ћу ја Вама рећи, моја, моја сећања су увек била да смо се ми кретали са пута овако десно, међутим,

после, међутим, после схватам, колона се кретала када смо сишли са пута на овај летњи пут овде што има и ишла је горе према курузима и овамо према овоме према летњем путу, према погону у овоме «Борово» комбината «Борово» и иза њега су силоси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас тужи у овој оптужници да сте ви ове радње предузимали, водили цивиле кроз ову детелину и да сте претпостављали да је та детелина минирана.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да сам их ја водио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сумњали, ето.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Извините, хоћете поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оптужници тужилац је навео да сте ви са овим цивилима водили их кроз детелину иако сте посумњали да је она минирана.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да сам ја водио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви ви, значи који сте оптужени.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овај део, за ове радње.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја не знам колико пута треба да поновим, свака сумња довела би до одустајања исте акције, јер у рату ако нешто сумњаш, а ниси сигуран, онда је, а идеш, онда се коцкаш са животом, тако да увек мораш имати процену, да идеш само на сигурно ако је стопосто тако, онда нема ту, једанпут се прави грешка. Други пут нема грешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада у ризичне неке ситуације упадали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То већ је ствар прошлости, можда у будућности будем храбрији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када кажете, Ви сте онако кренули, ни по чијој наредби, неко Вас позвао, не знате ко, оног момента када је онај човек убијен, зашто Ви настављате да учествујете у свему овоме, с обзиром да ни по чијој наредби кажете нисте, прошли пут на претресу, нисте ишли, нико Вам ништа није наредио, зашто нисте одустали када видите да се креће неко, нека војска, убијају човека, зашто Ви даље настављате у овоме да учествујете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На то питање госпођо не морам да одговорим, не тиче се мене, нисам у томе никаквог имао удела, нити сам могао да утичем на било шта, тако да моје лично, оставићу за себе због чега нисам одустао, ако може, ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше је право и да на нека питања кажете да не желите да одговорите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, ја у сваком случају, пазите, желим да скинем кривицу и одговорност са себе, да помогнем и тужиоцу и Вама

да прави одговорни изађу пред лице правде и да одговарају, а, јер ипак, ја сам родитељ двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви у то време изгледали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, млађи него сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били ошишани?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте носили неку црну мараму?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, није ми нико умро тада, мајка ми је умрла 1993. године, а и Срби не носе мараме, него жене носе мараме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Горана Јеремића?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је на записнику из истраге од 07. септембра 2007. године рекао да сте сви ви имали аутоматске пушке и да је он иначе припадао тој «Батиној» групи, «Аждајиној» групи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Горан је нешто побркао, јер аутоматске пушке су тек касније стигле и добијене, после свих ових дешавања. То је већ било касније када смо добили аутоматске пушке. Добили смо били једанпут само, не знам од које јединице, пре овога случаја, аутоматске пушке само за ту ноћ, пошто смо били поставили заседу у правцу села Сотин, јер сматрало се да одатле хрватске паравојне формације улазе у село или приближавају се селу, па пуцају на војску, тако да смо само ту ноћ били добили пушке аутоматске и то су биле конзервиране, па смо их на брзину од неких пет минута, десет, колико ли, на брзину оспособили за употребу и целу ноћ смо били остали на том положају и ујутру се вратили и вратили њима аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, пре овог догађаја на минском пољу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја мислим да је пре овога догађаја, да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили аутоматске пушке и после сте их вратили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одмах смо их вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали тамо у селу Ловас неке мештане?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Упознао сам тог чика Фрању, један фин, диван човек, старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде од оптужених, да ли сте упознали неког, да ли сте упознали Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, да ли сте упознали неке од тих људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Никога, тек касније, касније доста, упознао сам господина Љубана Деветака и не знам којег датума први пут да сам ја са тим човеком имао неки, да кажемо, контакт и разговор, а ове друге

оптужене овде, Жељка Крњајића, Девчића, Милана Радојчића, њих, чуо сам за њихова имена, али никада их нисам ни видео и овде у затвору нисам ни знао ни ко су, ништа, него када сам чуо, кажу за село Ловас, рекох, ко је тај, тако, иначе, никада их нисам упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у ону зграду команде коју спомињете да је прекопута зграде где сте се Ви сместили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ишао сам, ја мислим два пута, пошто сам ишао кући, морао сам да узмем војну пропусницу да могу да изађем из зоне борбених дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код кога, где сте то ишли, ко Вам даје ту пропусницу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Код, да ли је давао неко од војника или, од војника неко, ко може да изда војни документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имам ја, кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15 до 11, врло је рано за паузу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могла би пауза, ја нисам, могла би пауза мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само чланови већа да заврше са питањима, п ћемо да направимо паузу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На питање председника већа, везано за овај записник у МУП-у, Ви кажете у једном моменту, читан је записник, а после кажете и гласно су они диктирали, значи да би се нешто прочитало, мора прво да се напише. Да ли се слажемо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да би се нешто?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Прочитало, мора прво да се напише, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, није баш, не мора увек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не мора?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не мора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па, рекосте, гласно су диктирали? Како су сачинили овај записник, да ли је тај службеник МУП-а гласно диктирао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Он је читао, е сада, пазите, госпођо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чекајте, шта је читао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Читао је вероватно оно што, на чега ја нећу имати примедбу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, шта је читао, текст који је када сачинио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Рекосте, гласно диктирали, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Рекли сте да су они диктирали то, пошто није транскрипт као што је овде, значи судија када Вас саслушава, не диктира оно што Ви причате, не презентује поново, не репродукује Ваше речи. А тамо мора неко нешто да направи, значи да издиктира. Ви сте рекли, гласно је диктирано. Да ли сте Ви све време у тој просторији са Вашим браниоцем у МУП-у или излазите негде, па они сами нешто куцају и пишу, ти радници МУП-а?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, био сам у просторији, сасвим нормално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте можда излазили, па су они нешто куцали када Ви нисте ту, то ми није јасно, кажете, диктирају гласно? Да ли сте Ви у тој просторији све време, то ме занима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја сам у тој просторији, госпођо, од 12 сати па до увече, 11-12 сати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, када они диктирају записник?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ту сте?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ево сада кажете, тог Љубана Деветака нисте чак ни упознали, малтене, тамо, а овде говорите, он је командант ТО. Па када то диктирају, шта Ви кажете на то? Да ли сте нешто?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, сама Вам реч каже, ако сте питали, кажете да сам изјавио да је Љубан Деветак командант ТО. Међутим, Љубан Деветак није био командант ТО, значи да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, ја сада не причам о садржини, него Вас питам, Ви сте то потписали, то ту пише, а Ви сада кажете, то није тачно и не реагујете, а ту сте све време док они то диктирају, не излазите напоље, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, ја тада када је то све писано и диктирано, рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта Ви радите, то ме интересује, док они то диктирају, шта Ви радите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Размишљајам када ћу да одем у ЦЗ да легнем и тада бих потписао да сам видео и Цара Лазара, само ми је био циљ да одем што пре да одем да легнем, да се смирим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада рекосте, Љубан Деветак није био командант ТО. Ко је био командант ТО?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо када сте били, ко је био командант?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, ја нисам ни упознао, како да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда знате да Љубан Деветак није био командант ТО?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Знам на основу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте га виђали и нисте га упознали, а сада.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Знам на основу оптужнице, на основу оптужнице сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми све што Вам овде тражимо, није на основу оптужнице, него на основу Вашег присуства тамо и Ваших сазнања тамо. Када сте били тамо у полицији и давали изјаву у присуству браниоца, нисте имали ову оптужницу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, ја четврти пут сам образложио ово, мислим, учитељица дете у разреду ако не уради задатак, једанпут га опомене да други пут уради, а Ви мени четири пута једно те исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ја хоћу од Вас да чујем, Ви овде тврдите да су овлашћена службена лица Службе за откривање ратних злочина направили једно озбиљно кривично дело, фалсификовање службене исправе.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, ја нисам могао да кажем да је Љубан Деветак командант територијалне одбране, када ја нисам ни знао да је Љубан командант територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није више питање да ли је сте Ви то рекли, него питање је, зашто је то тако ушло и Ви то потписали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте Ви сазнали да ту све лажи неке пишу, у овом записнику?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте први пут то сазнали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када ми је бранилац у.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само молим вас, немојте коментарисати, када Вам је бранилац, шта?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када ми је бранилац у Окружном затвору када смо узели, читали и први пут када је дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када је мој бранилац први пут дошла мени у посету у Окружни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, после одређивања 48 сати притвора, па ме пред истражног судију и када сам добио решење да ми се одређива притвор од 30 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После извођења пред истражног судију или пре?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сутрадан је дошла, зато што имала је обавезу и дошла је и као, чувај, зато што зна шта се десило овде у овим просторијама док сам чекао код истражног судије да се појави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан после извођења код истражног судије?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се, шта Ви тада сазнајете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, сазнајем ово, шта је написано у томе записнику, сећам се само, то ће бранилац, пошто је био ту, да је исто покушано пар пута, да се наметне да сам ја рекао да су ти људи употребљени као живи штит, па су морали то да скидају, да бришу, није им одговарало и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви излазили пред истражног судију и 16. октобра 2007. године, истражни судија Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Немојте стално да. Нећу да искључим, ја још питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија Вас пита, имате ли нешто још да додате, да приметите, да Ви не спомињете ово што сада причате. Зашто тада пред истражним судијом нисте рекли, молим Вас, тамо је унето нешто неистинито, нисам ја то изјавио, никада нисам ово рекао, зашто тада то не рашчишћавате?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам ни знао да на то имам право код истражног судије, јер ја сам сматрао, ја сам први пут у овој ситуацији први пут пред судијом било каквим. Сматрао сам истражни судија да се бави неким другим стварима, да се бави истрагом и утврђивањем чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А први пут када сте изашли пред истражног судију 30. маја 2007. године, Ви тврдите да је овај исказ у полицији веродостојан и да потпуно стојите иза тог исказа?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, али, мислим, немам разлога да стављам Љубана Деветака или било кога, када их нисам ни познавао, да их спомињем, нити су они мене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја сам управо то хтела да питам, значи први пут када долазите код истражног судије, Ви још увек не знате шта ово лажно пише? Е сада, после тога, дан после тога, долази Ваш адвокат, Ви то сазнајете и сада поново долазите код истражног судије. Зар Вам се не чини да је тада требало да кажете истражном судији, да сте Ви схватили у међувремену да је тамо неко нешто писао што Ви нисте рекли? Значи, да ли сте имали ту потребу да кажете истражном судији, други пут да сте Ви у међувремену сазнали од браниоца да тамо пише нешто лажно, ето то је питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам сматрао, сматрао сам да ће другим током ићи, да то не знам, једноставно, направљен пропуст и браниоца и мене вероватно, мислим, не, то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И још једно питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви, судија Вас пита, везано за ово, значи Вама се ставља на терет да сте Ви и друга лица добровољци који су повели људе у ову детелину, посумњали да би поље могло бити минирано. Ви кажете да то није тачно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли из тога може да се закључи, да је Вас неко, заправо, ту повео да и Ви stradате, односно Ви малопре рекосте, могли сте и Ви да stradате, баш зато и нисте сумњали, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кажете, нисте посумњали, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам посумњао, међутим, Ви мени сугеришете да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ништа, ја Вас само питам, ево.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ваше је питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Променићу, ево другачије ћу Вас питати. Пошто после очигледно сазнајете да је поље ипак минирано, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта после предузимате у циљу сазнања ко је то хтео Вас да поведе у минирано поље, односно да ли нешто предузимате да сазнате, како је могуће да Вас неко и те људе друге, па и Вас лично, води у минирано поље? Да ли сте сазнали, како се то догодило?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Лично сам оно што се мене тиче, размишљао о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То Вас питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Лично сам размишљао, да ли је могуће да нас неко гурне, да нас неко гурне у смрт, а да при томе не одговара и да због тога што је још веће, да ја одговарам због тога. То сам увек себи постављао питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И шта сте размислили и шта сте сазнали, то ме још више интересује?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Е сада, то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сте сазнали после тог догађаја?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Шта сам, пазите, нисам ништа сазнао, јер ја нисам истражитељ, нисам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисам мислила службеним методама да сазнате, него овако, обзиром, ево сада сте већ и оптужени за то, зар Вас није занимало, ко је то урадио? Овде се теретите Ви између осталих.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сазнао сам да је, сазнао сам да је минско поље, да је околину села минирала инжињеријска јединица Друге пролетерске лакомоторизоване бригаде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте сазнали и од кога?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сазнао сам овде, уствари у Централном затвору.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У затвору сте то сазнали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када је изведен, када је давао исказ ваљда инжињерац који је то радио и у крајњем случају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте ме сада схватили, не питам о сазнањима из предмета, него раније, то се десило још 1991. године и сада Ви у децембру 1991. године, могли сте да будете мртви. Да ли Вас је занимало, ко Вам је то урадио, то Вас питам? Могло је да се деси да и Ви погинете, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте тада нешто предузели, распитивали се, чули или не, то је питање, за тада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, чуо сам, чуо сам тада, мислим да је војска минирала, да је поставила војска минско поље, а чуо сам и приче да су то минирали Хрвати у повлачењу пре напада села, тако да две приче постоје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, ко је Вас повео у то, не само ко је минирао, очигледно да је било минирано, ко је Вас у то повео, то Вас питам, да ли сте то успели да сазнате? Били сте у смртној опасности, ко Вас је изложио томе, у то време, да ли сте то сазнали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли се причало, да ли Вас је то занимало или не?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Занимало ме, али не, пазите, сматрам да нико није са, да нико није тог тренутка, барем од нас који смо били учесници тог немилог догађаја, да нико од нас није знао да је та детелина минирана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, овде каже, посумњали, а не знали, за Вас каже, посумњали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли други члан већа питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У оптужници пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто сте малопре тражили паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и биће настављен у 11 часова и 20 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 35 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана пре ове акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Констатовали смо на почетку, тако да после паузе Ви мењате адвоката Здравка Крстића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана пре овог догађаја, сте учествовали у оној заседи када сте добили аутоматске пушке?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам, не могу тачно да се сетим, можда два, три дана пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то била слична акција као и ова?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, било је сумње да су Хрвати пуцали на војску, па.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, ово је била акција, једноставно, постављање заседе у ноћним сатима, значи да смо целу ноћ провели на том положају према селу Сотин до ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А разлог те акције је исти као и ово због чега сте кренули 18.-ог или није?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да. Уствари, разлог је био сумња да се из тог правца пуца и да прилазе хрватске паравојне формације у село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је за Вас Зоран Обреновић постао ауторитет?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, од онога часа када смо отишли, када смо из Руме, када су мене покупили на раскрсници коју сам описао, Рума-Шид-Београд-Загреб, на ауто-путу значи према локацији село Ловас, уствари у Шид.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По чему, да ли је нешто урадио или је неко рекао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам, неко је рекао да је он командант те јединице добровољачке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које јединице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добровољачке јединице са којом сам отишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је и окривљени Николајидис био члан те јединице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, са многим не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не у том аутобусу, него касније у Ловасу или негде другде?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У Ловасу да, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како Ви знате да је и он био припадник те јединице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, сада Ви окрећете, Николајидис није био у аутобусу, то смо констатовали. Био је у селу, јер ова јединица која је отишла 10.-ог, није учествовала у ослобођењу села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја сам Вас само питао, како знате да је Николајидис био припадник те јединице у Ловасу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када смо дошли у село Ловас, сви смо се комплетирали у једну јединицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да су ова двојица «Бата» и «Аждаја» могли да дају наређење и припадницима те јединице, и тим припадницима јединице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно, то најбоље да питате Николајидиса и ове које, да ли је могао да му нареди, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај за кога не знате ко је, тај што Вам је рекао да 18.-ог, да ли је он имао неки наредбодавни однос према Вама или не?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим, нисам Вас разумео?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај човек што Вам је рекао 18.-ог ујутру да се придружите или шта Вам је већ рекао, да ли је то било наређење или шта?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Позив да идем са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је тај, да ли он преноси неко наређење или Ви можете да одбијете да прихватите, да ли то зависи од Ваше добре воље или је то, или сте били обавезни да то урадите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, ја сам рекао да сам ја једини Румљанин, да је њима било лакше запамтити мене као појединца из Руме и позвао ме, каже, «Косијер, идеш са нама» и отишао, са њима сам и кренуо, а на питање, да ли сам могао да одбијем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи он је, тај који Вам је то рекао, знао Ваше презиме?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Поново понављам, ја нисам имао никакав ни надимак и знали су ме као Косијер, неко ме звао Косијер, неко ме звао Зоране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је тај, Ви не знате ко је он?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он зна ко сте Ви, како је то могуће?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, зато што сам се ја са свима дружио, гледао да будем коректан, а мислим као појединац, опет Вам истичем, да је њима лакше запамтити мене, по имену и презимену, него мени њих остале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али је ипак то неко чије сте Ви наређење послушали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, није он мени наредио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, то нам објасните, шта Вам је, како је то изгледало, какав је то однос између вас двојице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пријатељски, пазите, каже «Косијер, идеш са нама» и ја сам могао да ме је неко позвао да идем са оном другом колоном, отишао бих са оном другом колоном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причали сте о неком пуцању, да су Хрвати претходних дана из снајпера гађали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко погођен из тог снајпера?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, то војска има да ли су имали рањених или шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то чули или, мислим чули од некога да се гађало снајпером, или сте Ви то закључили да је било пуцања, па је то било из снајпера?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, сваку ноћ се у околини села пуцало, тако да нисам морао ни да претпоставим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, то је било из снајпера, па зато се везујем за то, зашто мислите да је то баш био снајпер?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, зато што ноћу је, ноћу се пуцало, а снајпер са, да кажемо, са пригушивачем има посебан тон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сте Ви то препознали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, свако вече, пазите, када слушате једну те исту пуцњаву, нормално да дођете до закључка да је то то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако сам Вас добро разумео, Ви сте препознали звук снајпера са пригушивачем у току ноћи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је пригушивач, није битно сада шта, углавном се разликује звук од, тон звука се разликује од, зависи од калибра пушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а из ког правца је то пуцано?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пуцано је из свих правца, из Јелашке шуме,

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то пуцано из правца силоса, рецимо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, било је сумње да је из правца силоса пуцано.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете, односно када Вас ја питам, а Ви кажете, из правца силоса, да ли то значи са силоса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могуће са силоса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће пуцати на село Ловас, а да не будете на неком узвишењу, па да то буде опасно?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да не будем на неком узвишењу, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће пуцати из околине Ловаса на село Ловас, а да то не буде са узвишења?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, шта ја знам, зависи од, зависи од локације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из тог правца, рецимо, силоса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, сада не могу да се сетим конфигурације терена, па да Вам прецизирам да ли је могуће или не, све зависи од конфигурације терена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. У ком тренутку Ви прилазите или формирате колону, како је то изгледало?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, колона је већ формирана била када сам ја пришао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је ту људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, било је доста људи, било је доста војске, мислим, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су постројени или су кренули или се прикупљају или, како је то изгледало?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Односно, шта Ви пре тога радите, долазите, одакле долазите, па шта видите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Видим да се колона формира и да се креће ка излазу према команди, па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, колико то траје? Одакле Ви долазите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Долазимо од, из куће где сам и спавао код, не знам како се звао овај господин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте доручковали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте кренули на доручак можда?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кренуо сам на, да кажем доручак, али сам остао сам са тим човеком да, он је хранио, рекао сам да бих понео, да не причам, у петак сам изнео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је хранио, кога је хранио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хранио је домаће животиње које је имао и животиње од мештана који су напустили село пре пада села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте кренули на доручак?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У задругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ушли у задругу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, пошто је већ била колона формирана, нисам био ни гладан и у крајњем случају и закаснио сам био на све то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су цивили изведени из задруге када сте Ви наилазили или не?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, били су напољу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опишите нам, како је то изгледало? Да ли су, да кажем, постројени, да ли су били у једној колони, у две колоне?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, били су у једној колони, кажем Вам, колона се полако почела формирати и тако су они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једна врста или више врста?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Цивиља?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, била је једна врста, са једном групом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, један из другог или један поред другог?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, знате шта је врста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су када Ви долазите, да ли су већ били у колони која креће или су били поређани један поред?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колона која креће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Окренути један другом?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не, окренути мени леђима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А лицем према силосима, да кажем?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, па где су силоси.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, према излазу из села?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Према центру села и онда се скреће доле лево, да кажем, излазу из села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А војници?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Војници, они су ваљда исто били са леве стране, оно колико сада могу да се сетим, да ли су ишли са нама, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте Ви били?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ако сам пристигао последњи и последњи се прикључио колони, онда значи да сам био последњи, па сам се полако померао напред, јер никада нисам волео да будем ни први ни задњи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи, ако сте били позади, на сте се померали напред, онда отприлике знате и колико је људи било у тој колони и ко је где стајао и колико је дугачка та колона, па Вас питам, ето то молим да нам кажете.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То је Ваш закључак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви ме демантујте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, због чега бих морао да знам колики је био број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате да знате, него на питање суда, сте рекли да нисте видели, јер се не окрећете иза себе, него гледате напред.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јер је то тако у рату, па Вас ја сада питам, пошто сте били, кажете, на зачељу, па сте се померали напред, колико је сада ту људи и ко је где стајао у тој колони?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, ниједно ни друго, тако да не желим даље да се расправљам око овог питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Била су два питања, колико људи и колико је дугачка колона. На које сте одговорили сада, на које нећете да одговорите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам Вам, господине, мислим, питате ме, питали сте колико је дугачка колона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Откуд ја знам, нисам ја имао уз себе метар, па да кажем, сачекајте да измерим дужину и ширину. То још посебно, село је на, мени се чини да има низбрдица где се силази, тако да долази до оптичке варке у процени и дужини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, остало је нејасно оно што сте Ви нама причали о томе шта се догодило тог дана. То оно што сте гледали на Хрватској радио-телевизији, за шта сте рекли, сто пута испричана лаж постане истина или сте Ви то лично доживели и видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Са Хрватске телевизије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте Ви ту емисију гледали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, с обзиром да имам кабловску телевизију и сателитску антену и редовно гледам Хрватску телевизију, тако да када год су нешто објављивали, гледао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вас је разуверио да се то није десило тако као што је испричано на Хрватској телевизији?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ко ме разуверио? Па, када ме разувере, нисам, када ми је предочено да нико није то чуо, онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте објашњавали суду и показивали сте ову фотографију.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ово је са «Гугла»:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је, чини ми се, остало мало нејасно, суд Вас је питао тај сеоски пут, пешачки пут, како сте га назвали, да ли је испред или иза детелине гледано из Ловаса, па сте Ви рекли да је то иза, али ја, ето, гледам у ту Вашу фотографију са «Гугла» и Ви сте то и објашњавали у тој својој одбрани, да има уствари два пута. Да ли сам ја то добро разумео, има два та сеоска пешачка пута?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Има један паралелни са асфалтним путем и има овај где је мостић, овај, десно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда Вас нисам добро разумео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А чиме је оивичена та њива са детелином?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно са камењем геодетским, да се комшије не би свађале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С једне стране је пут, ово што кажете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А, на ово мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: С ове стране је била, са леве стране пута, са леве стране пута је била живица, са десне стране је значи детелина, горе су курузи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, зависи одакле гледате. Хајде да гледамо овако, долазите из села Ловас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Извините, да ли је потребно да приложим ово суду да се исфотокопира, да сви имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто што је садашње стање, суд занима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, садашње стање, али ту њиву нико није могао да помери нигде, она стоји ту. Чак, штавише, мислим да су направили неки меморијални комплекс, на тој њиви, колико сам гледао на Хрватској телевизији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када Вас је суд питао шта сте мислили када сте кренули са тим цивилима, Ви сте рекли, па и они су пуцали на моју домовину.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисте ме добро разумели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сте нас ускратили за тај одговор.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Погрешно сте разумели и ту је дошло мало до забуне, па би требало појаснити. У вези цивила, што ме судија питала, који су били затворени на економији, где сам ја давао прву и једину стражу у селу, за те цивиле ја не знам да ли су учествовали у оружаном сукобу између ЈНА и добровољаца који су заузимали село, не знам ни ко их је притворио, које су националности, јер нисам их легитимисао, а то је био мој одговор на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ти цивили могли да напусте ту колону док сте се кретали према детелини?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, не знам да ли су могли, што се мене тиче, могли су да иду сви куд ко хоће, а шта им је, јер пазите, ја нисам одлучивао, нити сам их.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је онај цивил убијен, да ли сте и тада то мислили исто?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Исто сам, увек остајем, што се тога тиче, могао је да оде ко је где хтео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам за војнике који су били, кажете, са леве стране цивила?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, ја Вам говорим у моје име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за наоружане људе који су били око цивила.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, што се мене лично тиче, могли су да иду ко је где хтео да иде из колоне. Међутим, ја не знам какво је расположење и ко какве намере и амбиције има од других у колони, тако да не могу да Вам одговорим на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, кренули сте, кренули сте у претрагу терена и у оном записнику у полицији сте објаснили да је то требало да послужи томе да ти цивили дозивају Хрвате који су се.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, већ сам на то питање одговорио, од петка рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко дозивао одметле Хрвате?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ако су они, ја сам рекао на чему се базирало то моје, тај мој одговор и тако даље, ширити тему, на исто враћати се, с почетка на крај па идемо стално у круг, онда нећемо доћи до никаквог решења за то да пређемо на друга питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде, може и тако. То сам исто записао да сте Ви.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Остаје онако како сам у петак рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то треба да изађе пред лице правде, која је то истина, која је то Ваша истина коју ми не знамо, ко то треба да буде у овој судници због догађаја у Ловасу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Због минског поља? Па, не треба да, онај ко је направио пропусти око минског поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, ко је то по Вама?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, Ви знате, само не знам због чега Тужилаштво те људе не позове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте главом, тон се губи.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ви то боље знате од мене, само не знам због чега те људе нисте контактирали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево, ово је прилика да јавно кажете ко су ти људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, вероватно од самог врха команде Друге пролетерске лаке моторизоване бригаде и јединице, инжењеријске јединице која је извршила минирање околине села. Сада не бих даље улазио у стручну анализу о правилу службе и постављању минско-експлозивних средстава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, у тренутку када се чула прва експлозија, да сте Ви мислили да је то био напад на вас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте схватили да није напад на вас, него као што касније објашњавате, да је у питању минско поље, потезне мине, нагазне мине?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када је престала пуцњава и експлозија, и експлозије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте, шта се то догодило па сте Ви схватили да није напад на вас?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Шта се догодило?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вас је определило да Ви схватите сада да то више није напад на вас?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када сам видео да људи јаучу, да су налетели на минско поље, онда сам схватио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте сада видели да су људи налетели на минско поље, када су јаукали, а када су стварно налетели, онда нисте то видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, господине, ако сам ја био у минском пољу, са њима и видео људи да су налетели на минско поље, онда је сасвим логично да сам схватио да смо улетели у минско поље, а нисмо улетели у сватове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су се колони придружили Саша Стојановић и Јован Димитријевић?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они већ били у колони или су дошли после Вас?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам и не бих одговорио на то питање, али из оптужнице сам сазнао да су били у колони, а када су се прикључили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте оптужницу, него оно што Ви знате, што сте видели.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам, не знам, не знам када су се прикључили колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте први пут видели Јована Димитријевића у колони?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам га уопште видео, уопште га нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре када сте објашњавали, када сте први пут видели.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Погледајте добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгана.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Исто, нисам га уопште видео у колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте први пут Драгана Бачића видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Драгана Бачића? Ја мислим да је било, да ли је Драган Бачић био дошао са нама 10.-ог или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, тог дана, тог дана?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А тог дана? Нисам га уопште видео, ни њега ни Јоцу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зар нисте причали да сте видели да је извлачио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, нисам ја рекао да сам ја видео да је Драган Бачић Јована Димитријевића извлачио. Ја сам чуо да га је извукао и одвео у болницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пита Вас судија, ко је све тог дана био са Вама, Ви набрајате неколико имена, набрајате Јована Димитријевића. И сада кажете да га тог дана уопште нисте видели.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Примедбу имам. Уопште то није рекао, то тврди тужилац. Окривљени је, оптужени је рекао да је касније чуо, значи није га видео, није видео ни Бачића, није видео ни Димитријевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На моје питање данас на претресу, ко се кретао кроз детелину иза ових цивила, Ви сте одговорили да сте се Ви кретали, да се кретао Јован Димитријевић, да се кретао Драган Бачић, да се кретао «Сајџија», да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То сам рекао, али сам рекао да на основу овога из оптужнице и на основу онога што сам сутрадан чуо да је, уствари тог дана сам чуо да је Драган Бачић, пошто је Јован Димитријевић у минском пољу рањен, да је Драган Бачић Јована Димитријевића одвео у болницу. Е тада први пут сазнајем да су Драган Бачић и Јован

Димитријевић били у минском пољу. За Сашу Стојановића не знам када се прикључио, Сашу Стојановића сам угледао већ када је почело извлачење рањеника и када је објашњавао демонтажање мина и прављење коридора у детелини да могу да изађу из минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам ја разумео, ова колона која је ушла у минско поље, она се кретала према оном сеоском путу који је испред, према силосима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи да је лева, последњи човек са леве стране био најближи путу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којим сте Ви дошли. Е сада нам објасните, на коју страну су се ти људи, како кажете, извлачили из минског поља? Којим путем су се они извукли?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Они су се извлачили према асфалтном путу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је био Саша Стојановић када им је то објашњавао како, шта да раде?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Био је на летњем путу овоме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, испред њих је био?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи испред минског поља?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, где је могао да буде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знам, ја не знам, зато Вас питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, па, логично је требао да уђе и он у минско поље, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, могао је да буде на било ком месту, могао је и на том асфалтном путу, могао је да буде на сеоском путу, могао је да буде иза њих, свуда је могао да буде. Ви кажете, значи испред њих је ту био?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, јер он је прво проверио овде, овим је путем преко мостића, ту је негде мостић и ту, на летњи пут је изашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колика је раздаљина била између Саше Стојановића и тих људи који су му најближи били?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам, нисам неки добар стручњак у процени и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хајде овако. Ко је био ближи тим људима, Саша Стојановић који је испред њих или Ви који сте иза њих?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, Саша је био, чим је био овде и објашњавао им, а ја сам овамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био ближи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, био је Саша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Саша Стојановић је био ближи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јер он је, он је отишао напред, ја не знам где је он био у колони, али он је скроз отишао напред када се то све издешавало и помогао око демонтирања и извлачења тих људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су они износили те мине које су?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Овде на летњи пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На летњи пут који је паралелан са.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Са асфалтним путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са асфалтним путем, а он је стајао на летњем путу који је био под правим углом на асфалтни пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, јер знате, како је ко наилазио на мину, тако је и пријављивао да је наишао на мину и онда је Саша, увек је долазило до његовог померања, да није био фиксиран само на једном месту, него је мењао положај, место.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком смеру су се кретали ти људи који су откопавали мине, да ли су ишли уназад, значи да ли су ишли од Саше, да ли су ишли према асфалтном путу или неки трећи правац?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Зависи ко се гди затекао у минском пољу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ето реците нам, на које су стране све ишли ти људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, неки су изашли према курузима да нису имали последица, да нису наишли на мине, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, онда када су изашли у кукурузе, шта је онда било са њима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Онда им је Саша показао да прођу овим летњим путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда су кренули напред према силосима и дошли до тог летњег пута и?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не према силосима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али у смеру према.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немојте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово када Ви показујете прстом, то се не види у транскрипту, него ја зато, зато то кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, изашао је на овај пут и овде преко мостића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи на тај сеоски пут који је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: И на асфалтни пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај сеоски пут који је нормалан на?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, сада, да ли је био нормалан или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, није паралелан.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питање шта је то било нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су други излазили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Други су, како да Вам кажем, зависи како је, ко се где затекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ишао неко према Саши?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сумњам, не могу да се сетим, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, према том сеоском путу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Излазили су, углавном су излазили овамо према асфалтном путу, онако чистом логиком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како сте се Ви вратили? Ви кажете да сте ишли уназад?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, већ сам Вам описао како. Описао сам како сам се вратио, не морам поново да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте ишли утабаном стазом, детелином, путем којим сте дошли.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Вас ја сада питам, зашто они нису тим путем ишли назад?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, зато, не знам што, нису имали, не знам из ког разлога нису ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: (бранилац оптуженог Косијер Зорана) То је сугестивно питање, већ је одговорио на то питање, откуд зна ко је шта мислио, зашто је мислио, он је изашао тим путем којим је, оптужени је изашао тим путем, објаснио је оптужени да је видео да је угажен пут па је ишао тим путем претпостављајући да тамо нема мина. И ако је изјавио да је отишао по помоћ према селу, како може да зна, ко је шта радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је рекао, не знам зашто нису ишли.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, то је моја примедба. И уосталом, изјавио је да је већ одговорио на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то трајало од тренутка када је експлодирала док Ви нисте отишли?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам, с обзиром да сат никада не носим на руци, тако да временски, пазите, када сте у минском пољу, а 60 метара имате да се вратите до пута, тих 60 метара Вам је као вечност, тако да може да буде пет минута, а имате представу да сте пет сати изводили задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте о овоме после причали са Зораном Обреновићем и Михајловићем?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У вези минског поља? Мислим да смо причали, да нико није знао да, ни они нису имали представу да можемо да наиђемо на минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, смисао мог питања је, ко је повео колону у минско поље, да ли сте о томе причали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисмо причали о томе, јер једноставно, не можемо причати, Ви стално нешто хоћете да ми ставите у уста што не иде. Не можемо ми причати да је неко њих водио у минско поље, када нико није ни знао да је то минско поље. Зато немојте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли је дошло до тога, ко је повео колону у детелину?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вам није било важно?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могао је да води и шта ја знам, било ко, уопште ми није представљало, није било битно ко води. Мени је било битно сачувати моју главу и моју породицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд то да баш Саша Стојановић даје инструкције како се чисти поље од мина? Да ли он има нека посебна знања?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јел Саша Стојановић износио своју одбрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, нисам чула.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно Вам је објаснио да ли је стручан или није, откуд ја знам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја Вас питам, да ли Ви знате?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Откуд знам, да ли је. Сам се вероватно упустио да им помогне, да познаје, да му је та материја позната и решио да помогне људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опет ћу се осврнути и тим ћу завршити. Неколико пута сте изјавили да је у тој колони, у том пољу детелине, био Јова, па кажете, звани «Брњица», па данас Вас суд пита, ко је то Јова «Брњица», па Ви објашњавате ко је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, Јован Димитријевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јован Димитријевић, колико пута треба да поновим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налазио тог тренутка, када сте ушли у поље?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекао сам малопре, немојте ме поново, мислим да је замарајуће. Стално се вртимо у круг, рекао сам Вам једанпут и не желим на таква питања више да одговарам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује, када је ишла та колона према детелини, тамо где је ишла, да ли је било са једне и са

друге стране на тротоарима неких цивила? Да ли је приметио када се он прикључио колони?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Каквих цивила?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте приметили? Један човек, један од оптужених је рекао да су били цивили, па ја зато питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, не могу да, пазите, једног човека запамтити после двадесет година је.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се неки добошар појављивао да нешто саопштава у Ловасу у време док је он био тамо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, добошар? Никада ја добошара нисам ни видео, ни чуо за њега. Нисмо били у Јакопсвелду, него смо били у Ловасу, тако да не знам, нисам никада.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја се извињавам, не знам да ли је било и јуче и данас, нисам сигуран да ли сте то питали, да ли знате, да ли је био неки затвор у Ловасу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За затвор не знам да је, знам само да прво вече што никада нисам ни негирао, да сам прву вече давао стражу у задрузи, до оне просторије.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, то сте рекли.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да и за друге затворе нити знам да ли су постојали, нити је моја обавеза била да се распитивам и да знам за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бранилац.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли да се представим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: (бранилац оптуженог Косијер Зорана) Ви се нисте појавили на претресу 15. маја 2008. године и након тога добили смо, добила сам психијатријску експертизу у којој стоји на страни 5 – «подаци добијени од испитаника да се од 2001. године лечи од посттрауматског стресног поремећаја, не могу упућивати на закључак да је реч о наведеној дигагностичкој категорији као последици дешавања на ратишту 1992. године». Моје питање је, да ли сте Ви изјавили вештаку да сте били на ратишту 1992. године?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Моје друго питање. С обзиром да на страни 2 пише, у анамнези, «испитаник наводи да се први пут јавио психијатру новембра месеца 2001. године, због тегоба које су се манифестовале у виду нервозе, гушења, немогућности гутања пљувачке, отежаног дисања, сметњи које му је изазвала јака светлост. Тегобе су перзистирале месец дана пре јављања надлежном психијатру у Дому здравља. Испитаник реферише да је његов поремећај дигагностикован као депресија и стрес, да од тог периода одлази на редовне амбулантне

контроле» и тако даље. Моје питање је, када сте први пут осетили симптоме ове болести? Да ли је везано за неки догађај?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Везан је за догађај када је кћеркин рођендан био, у септембру 2001. године.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала. Следеће питање, каква дијагноза, не дијагноза, колико пута дневно узимате терапију, како Вам је прописана терапија?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сада тренутно узимам три пута дневно узимам «бромазепан» од 3 милиграма, три пута на дан, «Салол» од два милиграма три пута на дан и «Лофрил» од 80 милиграма три пута на дан и узимам «Нипан» од 5 милиграма једну пред спавање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Дана 28. маја 2007. године, каква Вам је била терапија? Колико пута дневно сте је узимали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само ујутру када сам, 28. маја?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, када сте саслушавани у полицији?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само ујутру у 5 часова, када сам устао и кренуо за Београд.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, питам, знам да сте изјавили да сте терапију узели у 5 ујутру, пре него што сте кренули за Београд на саслушање у МУП. Питам Вас, каква Вам је била, колико пута сте требали у току дана да примите терапију?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Три пута на дан.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У које време, да ли бисте хтели да нам кажете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ујутру, ујутр, у подне и увече.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: До када нисте примили терапију?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам од.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Од 5 ујутру па до када?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Док ми није одређена терапија у Окружном затвору у Београду, а у међувремену је било медицинске интервенције овде у суду и у Окружном суду у затвору, у Окружном затвору у Београду, Београду. Чак, штавише и господин истражни судија Дилпарић је од приликом одређивања притвора, он је одредио да не будем у самици, него са још једним притвореником, да целу ноћ светло буде упаљено и да особље контролише да ли сам жив и тако, какво ми је здравствено стање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли имате контакте са неким стручним лицима након подизања оптужнице, са лицима која су стручна за mine?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Уопште, значи, овај, након изласка из притвора, да ли сте имали контакте са таквим лицима, који су стручни за мине?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, из разговора, имао сам, онако, из приручника, углавном то.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете, када сте читали те приручнике?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када сам заинтересовало ме је, када сам прочитао у оптужници да је тужилац ставио да смо били на безбедносној удаљености, па ме је онда заинтересовало убојито дејство мина које су биле у минском пољу и колика је безбедносна удаљеност.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, да ли сте сазнали која је безбедносна удаљеност?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли хоћете да нам кажете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могу, слободно. Потезне мине имају такво дејство да у кругу од 30 до 60 метара тешко убијају и тешко рањавају, од 60 до 100 метара бацају делове свога тела, гелера, такозване, значи да је од 100 метара па навише безбедносно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, то нисте знали у време овог догађаја?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, после ме је на конту оптужнице ме је заинтересовало.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте консултовали неког стручњака за мине, да ли је то тачно што сте Ви прочитали у књизи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, да. Не, то је Приручник оружаних снага Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, Југословенске народне армије о минско-експлозивним средствима. Могу га набавити ако треба суду и да доставим.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, ја сам Вас питала, да ли сте након што сте прочитали тај приручник, да ли сте разговарали са неким о томе, о садржини приручника?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, приручник је веродостојан, мислим, користи се и дан-данас у оружаним снагама Србије.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Још једном, значи, да ли сте разговарали са неким или нисте?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јесам, са официрима Војске Републике Србије.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, адвокат Крстић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: (бранилац оптуженог Љубана Деветака и Девчић Милана) Ја сам, судија, као и увек у дилеми, да ли да постављам питања или не и скоро да сам се одлучио да не поставим ниједно питање

из протеста, у односу према мени лично и од стране Вас и од једног женског члана већа, али с обзиром да је оптужени у својој изјави, и до сада и данас, поменуо моје браћенике, ја дозволићете ми само у том правцу ћу поставити питања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја се извињавам, замолио бих господина Крстића само ако је могуће, да ми се вода донесе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како да не, у међувремену, једну начелну примедбу. Ја сам данас први пут ваљда покушао да будем у духу поступка, да тражим реч, па ме је заболела и лева и десна рука. А Ви сте јуче видели када ме је оптужени гледао, како сте констатовали на записнику и у транскрипту, али нисте мене видели да дижем леву, а потом и десну руку, јер сам се уморио држећи леву руку. Неколико пута сам се обратио и члану већа, који је ближе мени, па ме боље види, и он је видео сам и чуо сугерисао Вама, али Ви и даље нисте то видели, под знаком навода, то је примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то видим, али само сачекајте, председник већа има овлашћење да Вам да и да Вам не да реч. Ако председник већа осети да Ви дижете руку, у моменту када је неко питање, а које је врло важно и које би у том тренутку реметило давање одговора, председник већа Вам не даје реч. Према томе, моје овлашћење као председника већа, је да Вам дам реч када ја оценим да треба да Вам дам реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опростите, ја врло добро знам каква су Ваша овлашћења. Дакле, ја нисам упао у одговор, него када сте већ поставили сугестивно питање, ја хоћу да дам примедбу на такву врсту питања, а не вреди мени после тога да ме било шта питате и било какву примедбу, јер је већ одговорио. Но, био бих задовољан и онда да ми дате реч, па бих ја примедбом закачио и то питање, а и друга. Ја сам се трудио и члану већа са Ваше десне стране и Вама, код Вас признајем, пронађем некада да је исправно питање, а колегиницу не бих могао, без обзира колико сам улагао труд. Данас је постављала питање и одговарала, сугестивно, капциозна, тражила од оптуженог да закључује, степен виности, питала за степен виности и тако даље, дакле све оно што није дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваше мишљење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је моје примедбе и тих примедби није било до сада, док нисам, ради транскрипта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја као председник већа сматрам да то није било тако и зато члану већа нисам ускратила питања. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих молио када дајете одговор, да консултујете и веће, јер ово није судија појединац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када неко од учесника у поступку тражи одлуку већа, веће ће да одлучи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То сте потпуно у праву. Могу ли сада да поставим питање? Господине Косијер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се унапред извињавам што ћу индискретна, нека лична питања да Вас питам, мада је Ваш бранилац већ питао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Слободно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Око дијагнозе, ако сам добро разумео, чули смо која је дијагноза. Ја сам аматер, па се не разумем. Чули смо и терапију. Ја сам имао у том смислу питања, а већ сте одговорили, па ја нећу попут осталих учесника, осми пут да Вам понављам иста питања и да инсистирам на одговору. Али Вас питам, с обзиром да се лечите од онога од чега се лечите, терапију имате уредну какву имате и тако даље, да ли можете да нам кажете, ако не можете, немојте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте чули питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ако је у складу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли можете да ми кажете, под којом шифром се води та Ваша болест, дијагноза? Знате, има шифарник. Ја ниасм неки стручњак, али питам увек оно што не знам, за разлику од неких других.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не бих знао шифру, али знам да је посттрауматски стрес, у том смислу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То сте објаснили, ако не знате шифру, не знате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не бих знао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала, хвала. Када сте кренули, могу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Чујем неке гласове тамо, ако неко упозорава да питам сугестивна питања, ја одмах престајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, Ви нисте. Дакле, ја Вас питам, када сте кренули, објаснили сте на почетку како сте кренули, дознали, сачекали на ауто-путу и крећете сада, са ким крећете и тако даље, то је небитно, за мене бар. Да ли сте успут наилазили, значи од Руме, од ауто-пута, па до Ловаса, да ли наилазите на неке вештачке препреке, на неке патроле, на војску, на контролу неку, да ли сте се слободно кретали или Вас је војска спроводила, ево врло лаичко питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Слободно смо се кретали кроз Србију до Шида.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја даље питам, до :Ловаса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А до Ловаса је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где су Вас прво контролисали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Први контролни пункт је био у Шиду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На уласку у Шиду, на изласку из?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На изласку из Шида према Товарнику и улазак у Товарник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И каква је функција тог контролног пункта била, шта сте, сишли из аута, претресли, папире неко гледао, неко давао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу сада да се сетим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим, молим, ништа.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Видели су да је војска и мислим да је без проблема колона, да смо пропуштени без икаквих проблема, зато што смо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је у пратњи била војска, војна полиција или неко?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: До Товарника мислим да није нико.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од Товарника?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Од Товарника, мислим да је, да нас је војска до, рекао сам у петак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опростите, ако је то речено, ја се извињавам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Дао сам у петак у изјави.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи слободно, ако си већ одговорио, или не желите, реците, не желите или је одговорено.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одговорио сам у петак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не инсистирам, молим, молим, молим. У својој одбрани чини ми се данас на главном претресу, а то ће кључно питање да буде на крају последње, говорили сте о, ако сам добро разумео из списка, Обрадовић Зорану, команданту.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Обреновић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Обреновић, пардон, Обреновић, ето и ја некада погрешим, Обреновић. Дакле, команданту, па сте потенцирали то, добро сам чуо из разумљивих разлога и записао, да је он био испред Српске добровољачке гарде СПО Вука Драшковића у познатој униформи Српске добровољачке гарде. Ја Вас питам, не да ли је то тачно, него да нам кажете, каква је то позната, мени је непозната, не знам већу, униформа била.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Српске добровољачке гарде?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, ако знате, ако не знате, немојте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Уствари, грешка, грешка, Српска добровољачка гарда је била покојнога господина Жељка Ражнатовића-Аркана, а ово је била Српска гарда Вука Драшковића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам Вас најбоље разумео, али добро, не морам ја да разумем, важно је веће да разумем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, могу да поновим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Говоримо о униформи.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Униформи?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је било више униформи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је разних.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А Ви сте потенцирали овде, позната?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, па била је различита, јер једини је такву имао. Сада, да Вам не описивам, мислим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте ако нећете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не могу да се сетим, углавном имам слику, али не могу да, већ ми полако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих разумео да сте рекли, партизанска униформа, четничка и тако даље, али Српска добровољачка, у чему је специфичност, Српска гарда, пардон, ево га човек из СПО зна.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Баш ми драго.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам за ову упадицу, нећете ми замерити. Немојте, не морате да одговорите, и Ви сте уморни, видим, да ли сте узели терапију пре суђења?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сада ми је још мало време.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја да прекинем ако, нема никаквих проблема. Ако Вам је тешко, ја ћу да прекинем, судија.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нема никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Дајте да завршимо ово данас, да се не развучимо на трећи дан са Вама.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На тренутак, ако је реч о терапији и тако, на то мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали смо паузу од пола сата, ја се надам да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имали смо паузу, али није време било за терапију, није битно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ево завршићу, колега, нема никаквих проблема. Када смо код униформе, Ви сте у изјави раније, додуше мало релативизовали то касније, опростите због мојих предњих зуба, ваљда ме разумете, дакле, споменули сте мог браћеника Бачића, Драгана у једном тренутку, то Вас је и судија питао, али ја нисам разумео, питала, али ја нисам разумео, па Вас питам да би сви разумели овде. Споменули сте некакво шаторско крило, јакну од шаторског крила. Ја Вас питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Дао сам је у понедељак на, у петак сам исто на то питање одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавао је то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, није онако како је истражни судија разумео?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Него сте објаснили да сте вероватно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно, да не стављам никоме на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта да разуме истражни судија, то је био транскрипт.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, у истрази, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Транскрипт је био, значи, оно што је изговорено, унето тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја зато и проверавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било диктирања записника.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, да, ОК, ОК. Око странака нећу да га питам ништа. И данас сте споменули, а ево моје питање, као да сте ми читали мисли и гледајући ме, дакле, да сте гледали телевизију у вези, на питање баш мислим члана већа, како сте носили оружје, па неко је, предочено да је тако носио као ловац, а Ви сте рекли, ја нисам ловац, само сам то гледао на телевизији. Да ли сам добро разумео, добро схватио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро не, али хајде, Ви сте сами рекли да сте то само на телевизији гледали, али да нисте ловац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја мислим да је тако, али проверићемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али небитно је, није тако. Када је реч око телевизије, у вези овог догађаја и овог догађаја, да ли сте гледали неку специјалну емисију и колико пута на студио Б-92?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На Б-92 доста пута.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Отприлике?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одмах први дан када сам пребачен на блок у Окружни затвор у Београду. После и када сам изашао, када је почињало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када год је почињало, они су већ давали репризу, хвала богу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим, једини ми жао, нисам у суботу гледао годишњицу на Хрватској телевизији, заборавио сам да гледам, промакло ми.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знам у вези ове годишњице, али није моје питање у том правцу. Е сада Вас ја питам, с обзиром.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Увек ме интересује да јавност шта говори, тако да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: С обзиром да сте гледали ову репотражу у више наврата, како Ви кажете, на Б-92, да ли сте из тих гледања, односно из тих понављања те репортаже, дошли до неких чињеница

мимо онога што сте на лицу места видели? Да ли Вам је проширен видик био, тек онда видите, били сте само на једном месту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, једино што био је један сведок, па који је давао у истражном поступку своју изјаву и коме сам ја скренуо пажњу да је његова изјава препричана прича са Б-92 из емисије «Инсајдер».

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, то Вас и питам. Да ли сте за неке чињенице и за неке окривљене који су сада овде, сазнали више и обимније из те емисије на Б-92 или имате лична сазнања? Када би, хајде сада да ја, не знам шта још сугестивније, нећу сугестивна питања да питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим да је сасвим довољно ово што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је, одговорио је на Ваше питање, не. Зашто инсистирате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, инсистирам, зато што су их стално подсећали, ко је крив.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Углавном, сатанизовала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада ћу врло конкретно, врло конкретно да Вас питам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте данас рекли и на питање суда, око записника ћемо се вратити после. То су још три питања, а ово је по реду треће предпоследње. Дакле, изјавили сте, «Љубана сам упознао касније»; рекли сте то данас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада реците, од ког догађаја вежете Ви то, шта то значи касније, има неки догађај, па касније?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, од догађаја када су добровољци напустили село, једино је нас пар остало у селу, е, то је сада не могу да се сетим датума.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли можете месеца да се сетите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, месец је био октобар, крај октобра, не могу да се сетим када су добровољци напустили. И тада сам први пут упознао господина Љубана Деветака, сада био је оно само на кратко, нисам имао неки велики ни контакт са њим до тада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако Вас ја подсетим, сада, уз допуштење суда, на овај кључни догађај због чега смо сви овде.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И због чега Ви одговарате, дакле, на онај дан, ја не знам који и небитан је, када се десио овај догађај немио, колико од тог догађаја је протекло времена, па сте упознали, нека то буде репер, Љубана Деветака? Да ли можете тако да се оријентишете, не знамо када

су добровољци отишли, ја немам податак овде, немојте, у списима, можда Ви знате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, али ајде да кажемо, 18.-ти, 19.-ти, ту после 22., 23. октобра.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: После 22., 23. октобра?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако Вас подсетим да је 26. погинуо командир полиције тамо, да ли можете тај догађај да вежете, не? Ја мислим, али небитно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су ово подсећања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што је рекао касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек каже касније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од када касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже ту негде крајем октобра и он се не сећа тачно дана када.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја га зато и подсећам, ако не може, нећемо да га замарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите или не можете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Можда је господин Деветак био на, да изјави саучешће родитељима тог покојног који је погинуо, па да сам га тада исто видео, али да смо контактирали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Врло конкретно питање. Да ли сте Љубана Деветака упознали пре овог догађаја?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо. Пре овог разјашњења, задње питање, око овог записника, наводно спорног, ја не видим ту ничег спорног. Вама је и суд предочавао да сте нешто рекли у предкривичном поступку, нешто у истрази, мада Вас тамо нико ништа није питао, само сте говорили. Дакле, данас сте детаљније нешто говорили о тој атмосфери тамо када сте давали ту изјаву, а то ће бити разјашњење моје или покушај разјашњења и суду и мени и Вама и свима, али ја Вас питам, очигледно да постоји несклад из овога што сте данас рекли, што сте наводно раније рекли, или што је тако записано, како ја не улазим, нисам био присутан, не знам, па Вас ја питам, шта је од овога, а мислим да је и суд то требао да Вас пита, шта је од овога, нисам чуо, можда када сам био одсутан, шта је од овога тачно, што сте све то рекли? Да ли ово данас што сте рекли или оно што Вам импутирају у предкривичном поступку да сте наводно рекли?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ово што сам данас рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. И око овог записника, дакле, ако гледамо исти записник од 28.05.2007. године, у својству осумњиченог у присуству браниоца по службеној дужности, дали сте изјаву са почетком од 16 часова до 21 и 30, понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то тај записник. Овде је почето у 19 и 40, а окончано у 21 и 30.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, судија, има два записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај други који покушавате да убаците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не покушавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у својству грађанина, ја сам рекла, без присуства браниоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према томе, немојте да идете на тај други записник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не идем, говорим о овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавам само записник о саслушању осумњиченог у присуству браниоца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ево да Вам покажем, ако имамо исти записник, молим Вас, ево, ово је ово, види се добро то, а није ни чудо, много папира има. Значи, ово је 28., 28., осумњичени 16 часова, видите и 21 и 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тај записник, такав не постоји у списима предмета, то је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја га нисам правио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви имате, то не постоји у списима, тај записник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како сам га ја добио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, не знам шта Ви имате ту.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте судија, ово је достављено из предмета истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте, молим Вас, ево га, онда је фалсификат овога.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Веселин Мрдак је обавештен 28.05. у 16 часова, а започето је у 19 и 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је овај записник званични судски који ми имамо, односно полицијски.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево га, Веселин Мрдак у 16 часова, ево.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, то је обавештење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Обавештен, а почело испитивање у 19 и 40.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим Вас, ево, члан већа нека прочита, овде пише, о саслушању осумњиченог, обавештен је Веселин Мрдак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тај записник, једино ако је нешто прекуцавано.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није прекуцавано.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако могу ја само да нешто кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: То је тај записник, започето је у 19 и 40.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ми смо данас њега чули да је у 5 сати кренуо из Руме и да је био. Када сте били у СУП-у?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У просторији Министарства унутрашњих послова јавио сам се у 10 часова. Поранио сам да ме ухапсе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А саслушава се од 19 и 40. Шта сте радили за то време?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли су ми да се у 12 часова јавим, како је по позиву. Када сам се јавио у 12 часова, онда су ми саопштили да сам лишен, немам права да напуштам зграду Министарства унутрашњих послова.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте тада упозорили, долазите у 10 сати, саслушавани сте у својству грађанина, ово, оно, седели, пили кафу тамо и тако даље. Да ли сте рекли од чега болујете, да нисте понели терапију и каква је реакција била службених лица? Па, не знам каква примедба, питам врло коректно, фино, примедба што уопште питам? Да ли је то проблем?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ниједног момента није рекао да није понео терапију. Може да се пита, да ли је понео терапију, али ниједног момента није рекао да није понео терапију. Можда би било добро питање, када је кренуо ујутру у 5 и имао позив за 12, а прима три пута дневно, ујутру, у подне и увече, да ли је понео терапију за подне, можда је то добро питање, али није ниједног тренутка рекао да није понео терапију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се захваљујем колеги, колега је делимично у праву, зашто? Зато што ја нисам желео то уопште да питам, јер га одбрана његова, бранилац га је питао и он је објаснио да је терапију примио само у 5 ујутру и да није уопште, а треба три пута дневно. Ето то је разјашњено за мене. Ја питам само, да ли су га службена лица службено питали, јер нема у записнику, да ли болујете од нечега, да ли сте понели лекове, да ли Вам треба или нису, јесу, нису, мислим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нису.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тачка, хвала, ништа друго, објашњавам ја, то је објашњено.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само господин тужилац.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Он врло здраво делује, па не треба га ни питати.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господин тужилац сада што је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немој тужилац.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господин тужилац сада што је рекао, каже, нигде не пише ни да нисам понео терапију, тако сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да то Ви нисте рекли.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја нисам ни знао да ћу бити ухапшен.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Идемо, да се не задржавамо на то. Значи, када је реч о овом записнику, и Ви сте у праву, ту, ево нисам у праву ја, дакле, повело ме ово 16 часова, мислим, то је била предигра од 16 до 19 и 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да убудуће такве коментаре, одузећу Вам реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам право на коментаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да причате, то је предигра, ово, оно, те Ваше скечеве које Ви покушавате да кроз ове транскрипте, пуно је тих Ваших скечева. То је недопустиво понашање за једног адвоката који овде брани и ја Вас опомињем да убудуће када почнете са тим Вашим скечевима и да покушавате да будете духовити и тако даље, да ћу Вам одузимати реч, да ћу Вас опомињати, да ћу Вас кажњавати и на крају знате крајњи исход по чл.299. ЗКП-а.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја сам разумео потпуно Вашу претњу, али немојте ми претити, молим Вас, дакле, увек можете да ми одузмете реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам не претим, ја сам председник већа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Увек можете да ми одузмете реч, ево сада овог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам овлашћење да Вас опомињем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би ми овде сви били дужни да слушамо Ваше покушаје да будете духовити и да покушавате ту да скечевима правите овде у судници неку атмосферу забавну по Вас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако ми дозволите, Ви сте веома толерантни када је тужилачка страна и пуномоћничка. Целе ноћи има да слушате анализе којекакве и где је све окривљени био пре тога, што нема никакве везе са оптужницом, а мене отпочетка, али хвала Богу да се све снима, отпочетка, такву количину анимизитета ја нисам срео, али то је Ваш проблем, није мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуди ме да истражни судија, ја кроз ове транскрипте видим да је истражни судија врло често Вас опомињао, реаговао, исто се дешавало као на претресу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Исти проблем сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, не знам зашто истражни судија и ја да имамо исти проблем само са Вама.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ваш стил рада је у овој згради такав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, дакле, на записнику, овај што је суд утврдио да је то, а ја нисам био у праву, али свеједно, исти је, јер је сва дилема око тога била данас, нико Вас није питао ово, него сугестивна питања од стране члана већа око тога, па чак примедбе у том правцу иду и сугестивна питања, то значи да је то фалсификат. Знате, фалсификат је када се утврди правноснажном пресудом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Прелазим на питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисам ја рекла да је фалсификат.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, снимљено је све, тако да није важно ко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Небитно је сада. Господин судија Плазинић сигурно није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја ту реч употребила нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да пређете на питања и да не коментаришете даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли то значи да по поступку немам право да коментаришем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. На завршетку овог записника говорили сте о атмосфери, о узимању терапије и тако даље. Ја Вас то нећу питати. Дакле, стоји «записник је прочитао»; не прочитан, него «прочитао. Питања и примедби није било»: Ја Вас сада питам, да ли сте Ви овај записник прочитали или је службено лице прочитало селективно? Тачка.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Службено лице га је прочитало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао у својој одбрани.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Понашам се као и веће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У петак већ је о томе причао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Још једном, ја инсистирам на овом одговору, зато што тако пише. Да ли погрешно пише ово или је погрешно било на терену, ја питам, овде пише да си «прочитао».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је већ у својој одбрани то причао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одговорио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је сада на питање, причао у својој одбрани.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сам добро онда разумео, како сте одговорили, да нисте прочитали записник, него да Вам је прочитан?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Тако је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да је прочитан?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да је прочитан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, то је јасно, ја тек сада сазнајем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прочитан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Има ли још питања?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: (бранилац Миодрага Димитријевића) Господије Косијеру, данас сте поменули да сте били у некаквој заседи негде ван села и да, данас сте поменули да сте били у некаквој заседи негде, претпостављам ван села и да сте, наводно, према неким сазнањима, имали нека сазнања да паравојне формације или појединци долазе из правца Сотина.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ако сам ја добро разумео, Ви сте ту заседу имали у ноћним часовима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Када Вас је тужилац по том, о томе испитивао, рекао је да је то слична акција као ова која је била на минском пољу. Да ли то може да буде слична акција?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, дан и ноћ не могу бити слични никако.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је заседа и извиђање терена слична акција?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, разлика је у ноћном и у дневном извиђању, не може се поредити.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Шта претпоставља та заседа, који је Ваш задатак био у тој заседи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Једноставно, сачекивање непријатеља да уђе у своју зону, у заседу да упадне, ето.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја нисам чуо, можда сте рекли, а молио бих поново да нам кажете, ко је Вама наредио да идете у ту заседу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам ко је наредио, знам да смо били сви добровољци од Југословенске народне армије. Не знам која је јединица, добили смо, описао сам у крајњем случају, данас како је ишло даље од наоружања до, знам, углавном, био је и Борисав Михајловић.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Није битно ко је био, што се мене лично тиче, мене занима, да ли је била војска са вама или само добровољци?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само добровољци су, јер војска је била опет нама иза лађа, јер увек су добровољци ишли напред, некако напред, а војска позади.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Како мислите била иза леђа, нисам Вас разумео?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ако би, не дај боже, ови прошли, онда би војска дочекала, јер ипак је војска-војска, а добровољци су.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли су они учествовали у тој акцији, односно заседи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, нису у заседи, али нормално је да су имали стражу своју на разним местима.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте у Ловасу упознали потпуковника Димитријевића?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не. У крајњем случају, опет помињем, да сам само један обичан српски добровољац који је бранио своју домовину и да нисам никакав имао чин, нити сам могао ја по хијерархији да имам приступа пуковнику Димитријевићу или било којем другоме већем чину официра.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте били присутни уопште да је, када је потпуковник Димитријевић било коме издао неко наређење?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ако нисам имао приступа пуковнику Димитријевићу, како, нисам могао ни да будем присутан било каквим његовим наредбама.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте знали да се он налази у селу у то време док сте Ви били?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чуо сам да је пуковник по чину командант, чак, штавише, нисам ни знао ја његово презиме, него 2006. године у новембру, први пут када су ме инспектори Министарства унутрашњих послова за откривање, за ратне злочине, саслушавали, онда су ми и предочили да између осталих име пуковника, да је пуковник Димитријевић. Ето то је моје сазнање о њему.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А реците ми, данас је председник већа наводио онај записник у коме сте наводно рекли да је, ако сам ја добро разумео, акцију, да кажем, издали наређење за ту акцију Деветак и потпуковник Димитријевић.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Објаснио сам данас већ то, у вези тог записника. И ово што сам данас рекао, то је тако, да се не враћамо опет.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви тих дана после тог догађаја, чули да су они издали такво наређење, било ко од њих?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Какво наређење, извините?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Па, ово што се наводи у записнику од тог 28.05.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сигурно.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да су они наредили ту акцију.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сигурно да нисам чуо, јер кажем Вам, да ја нисам имао ни приступа њима да. Господина Деветака сам касније лично упознао. Пуковника Димитријевића сам лично упознао у затвору, у Окружном затвору у Београду, тако да не морам опет да понављам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Не морате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Данас сам десетак пута то поновио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оптужених, има ли неко питања? Има од бранилаца, мислила сам да нема од бранилаца, идемо даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Адвокат Гордана Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, само колега је ја мислим пре Вас.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, да, како да не, пардон.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: (адвокат оптуженог Влајковића) Добар дан, господине Косијер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја ћу бити врло кратак. Говорили сте нам о Зорану Обреновићу, «Аждаји».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Описивали сте његову униформу колико се сећате, а ја бих Вас молио да опишете његов физички изглед, као прво.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Физички изглед? Био је ћелав, мислим да је био нешто мало нижи растом од мене, али је био, како да кажем, крупнији у раменима и имао је нешто мишићне масе.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Спортски грађен?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Спортски, да, али један мислим, у крајњем случају, колико ми је познато, Зоран Обреновић је био репрезентативац Југославије у цудоу, да ли на Олимпијским играма за омладинце у Москви, тако нешто.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам. Такође 17.10., значи у петак, 2008. године, рекли сте када описујете Ваш улазак у детелину, «било је логично да није ишао са нама у ту детелину»: Зашто сте то рекли? Зашто је логично да он не улази у детелину, због своје функције или због нечега другог?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Због функције своје, само због функције.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. Код истражног судије 30.05.2007. године, када Вам је предочено да сте рекли.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли може само гласније?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да сте рекли нешто за Влајковића и онда сте Ви рекли, «није он уопште био у колони, нисам ја нигде видео, навео да је он био у колони». Ја бих Вас питао, пошто никада није то рашчишћено, да ли сте Влајковића видели тај дан, 18.10.1991. године у колони која се кретала према детелини?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У колони га нисам видео.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. Ми правници некада постављамо и нелогична питања, али морам да Вас питам, мада одговор произилази већ из овог што сте рекли. Да ли је Влајковић Вама у тој колони нешто могао да нареди или да ли је наредио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, с обзиром да нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако га није видео.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Мора да буде јасно. Друго питање које је везано за ово претходно питање, да ли је ико од стране припадника ЈНА Вама нешто наредио тај дан?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, кажем, никога од припадника ЈНА нисам ни познавао.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам, то је било све што сам ја имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: (бранилац окривљеног Димитријевић Јована) Ја бих се вратила на секунду, господине Косијер, само на онај дан 28.05. прошле године, када дођосте у зграду СУП-а, да ли сте дошли по писменом или усменом позиву?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Дошао сам по писменом позиву, позив сам добио, 28., је био понедељак.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, интересује ме.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У суботу, 26.-ог.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У ком својству сте добили тај позив, шта је писало на позиву, у ком својству долазите у зграду СУП-а?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У својству, ја мислим да је прикупљање доказа.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Грађанина или осумњиченог?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да је било у питању, грађанина, јер да је било у питању осумњиченог, онда би се спремио за затвор одмах.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када сте сазнали да сте постали, да кажем, или добили својство осумњиченог у СУП-у, да Вас терете за неко кривично дело?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, када сам сазнао да ме терете за кривично дело?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, да. Рекосте у 12 Вам рекоше да не смете да напуштате зграду.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, чим су ми рекли да, јер у 10 сам часова када сам дошао, ја сам мислио да раније одем да обавим, мислим таква ми је аутобуска веза да и онда када сам дошао у 10 сати, одмах сам отишао у Министарство унутрашњих послова, пријавио се, рекох, хајде да то што пре обавим, па да се вратим кући. Због тога нисам ни понео терапију подневну и рекли су ми да сачекам до 12 часова. Мало сам прошетао кроз зграду, колико сам могао и када сам се вратио у 12 часова, онда ми је саопштено да не напуштам више зграду. Тог тренутка када су ми саопштили да не напуштам зграду, онда ми је било јасно да више никада, тада сам помислио више никада нећу видети породицу, ни.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А када сазнајете, када Вам службено лице званично саопштава да имате својство осумњиченог?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Доста касније, јер сада ћу Вам рећи, знам да су звали из Министарства унутрашњих послова да обавесте Управу, кога већ.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Покушајте само молим Вас да не одузимамо време и снагу и све.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Морам да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, само покушајте да ми одговорите, када, у току вечери, поподне, у 5,6, 3, 2 сата, сасвим свеједно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Већ ми је било лоше и пад концентрације, тако да не могу, али знам да, само да Вам кажем, знам да су звали пре тога, Окружни затвор у Београду, како да кажем, Централни затвор и рекли им да ће имати једнога јако касно да доведу, с обзиром да ови, наводно, примају лица која се лишавају слободе до 19 часова. Тако да су радили људи продужено због мене.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Данас сте изјавили, а ја сам констатовала то као своју забелешку, но то ће бити ствар провере кроз транскрипте, између осталог, био је рањен Јован Димитријевић, тада сам и чуо да је Јован био са нама и да га је Бачић одвео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Тако сам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то што сте Ви изјавили оно што сам ја записала или?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Тако је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни и кажите ми, 18. октобра 1991. године да ли сте у селу Ловас видели Јована Димитријевића у моменту када сте били у задрузи, па потом у колони?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па потом на пољу, детелинари?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, јер ја нисам ни био у задрузи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ниједног момента га нисте видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, тек сам чуо да је рањен, а.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кажите ми, да ли сте током боравка у слеу Ловас од момента Вашег доласка, па до момента овог немилог догађаја, виђали Јована Димитријевића?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пре тог догађаја?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, виђали смо се, нешто посебно нисмо комуницирали ни дружили се. Сигурно је да смо се виђали.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сам данас добро разумела, да сте његово презиме сазнали тек 28. маја прошле године у СУП-у, да тада у Ловасу нисте знали да је он Димитријевић?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Да ли је Јован кога сте виђали тога периода боравка у Ловасу, кажете само у пролазу и нисте се дружили, био са Вама у тој некој војсци, територијалној одбрани или већ чему, у тој групи Вашој добровољаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, нисам разумео питање.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Јован Димитријевић био са Вама у тој Вашој групи добровољаца?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је имао било какав чин или командујућу функцију?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И још бих само нешто замолила да ми кажете. Хвала, то би било све.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Нисам сигуран да ли је то помињано, па се двоумим, али чисто ради провере. Унапред се извињавам ако је о томе већ говорио. Помињао је у колони која се креће ка детелини, помињао је и неке добровољце које не познаје он, у прсканим униформама. Да ли може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао у прсканим.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Да ли може да нам каже њохов број, отприлике, значи то је питање, колико је њих отприлике било?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је једно одељење можда, пешадијско, сада.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Колико то одељење може да?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, зависи, пазите, зависи све од ратне формације колико може.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Десет, петнаест?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одељење броји, може да броји од десет до шта ја знам, двадесет, тридесет војника, вод може да броји тридесет војника, све зависи од формације каква је, да ли је пешадијска формација или нека друга.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Разумео сам, хвала. И још једно питање, реците ми, да ли је неко од њих сишао у детелину, да ли сте видели да је неко од њих сишао у детелину?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам, јер када се ово десило, гледао сам да извучем главу и на раменима и кожу читаву из детелине, значи да више нисам обраћао пажњу ни ко ми је лево, десно, него сам гледао доле у утабани пут којим сам дошао.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Још само једно питање. Да ли се неко од тих људи из те групе, да ли се неко од њих током кретања колоне путем ка детелини, да ли се неко од њих кретао уз колону напред-назад, горе-доле, заправо, горе-доле уз колону која се кретала путем, да ли сте то запазили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам запазио.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: У реду, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље. Оптужени Љубан Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Косијер, када си рекао једног момента да рањеници како су извучени, да сте их одмах ти и Воркапић Милан, звани «Трндо», о њему се ради, да ли је тако?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Помогли да уђу у камион.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, помогао сам ја и још неко је помагао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: По тој твојој тврдњи испада да је тај «Трндо» са камоном чекао док се људи наведу на минско поље, па да одмах дође.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, камион је дошао из села, јављено је да смо улетели у минско поље. Ја сам окренуо када сам изашао на пут према селу, да дођем са неким возилом које ће одвести људе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, питам ово апропо што је један окривљени рекао да си ти трчао у село да нађеш.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Потрчао сам према селу, али већ је неко је јавио, сада да ли господину Димитријевићу или не знам коме, ко је послао, немам та сазнања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, задовољан сам одговором. Реци ми, молим те, Косијер, да ли си познавао породицу Сомборац Владе?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Влада Сомборац?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да. Кажи, да, не, није проблем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам те овог због тога што оптужени Николадис је тврдио у својој одбрани, између осталог, да сам ја у тој кући диктирао својој службеници Ђаковић Марији неке овај текстове са неким садржајем упереним против мештана села Ловаса, а да си ти наоружан, држао стражу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сачувај боже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то оптужени Николајидис тврдио. Он је тврдио да је то у згради команде, то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ово је тврдио што ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам то у, где је то тврдио, реците ми, на ком записнику?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На оном суочењу које смо имали код истражног судије, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам то у сећању да је тврдио да је у некој кући Сомборац.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прегледаћу, имам топ-лап, односно лап-топ, па ћу сутра да Вам кажем тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам чуо одговор.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам чуо ни питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си ти држао стражу док сам ја то диктирао тој жени у тој кући, некакву стражу, икада да ли си ти мени држао неку стражу ову, овај или мене лично чувао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам, само сам једнапут, пазите, само сам једанпут чувао стражу, а нисам дошао да будем портир никоме.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, да ли се сећаш ти једног момента у тој кући овај, код родитеља од покојног тог Милорада Воркапића, да си ти, не знам ко је био са тобом, Драган Бачић, да сте једног момента били, једно време били кратко сами?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не разумем како кратко сами?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да су ти људи негде отишли, родитељи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, не знам где би, код снаје знам да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште Драган Бачић био са Вама ту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја за себе могу да тврдим да сам био, а.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја знам да је био.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А ја сам био сигурно, тако да не могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви поставите питање, он ће да одговори.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо предсенице, овај, госпођо бранитељи, одбрана је имала неку примедбу, дизала руке.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Он је већ одговорио на питање. Ја сам хтела да ставим примедбу, да се предочи изјаву, записник, изјаву.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, рекао сам да ћу сутра да саопштим. Да ли дозвољаваш могућност да смо се управо ту први пута видели, овај, у друштву Воркапића овог Милана, ја, он и још људи из села који су иначе долазили после погибије?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно дозвољавам да смо се први пут видели, а први пут да смо контактирали нешто званично.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, то, то.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисмо ништа званично контактирали, само смо се упознали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али, у тој кући.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само смо се упознали ту.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У тој кући да смо се видели, да смо седели једно вече?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не искључујем могућност. Сигурно сте дошли да изјавите саучешће породици Воркапић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш можда анализе овога Воркапића Милана, «Трнде» и интереса уопште како је дошло до тога свега, па смо причали, натанане, па како је дошло до тога да цивилним аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да се не сећа.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Цивилним аутом да се одвезе овај рањени овај.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јован Димитријевић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јован Димитријевић.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не могу, мислим, да кажем нешто што се не сећам. Рекао сам да не искључујем могућност да смо се када је овај погинуо, у његовој кући, кући његових родитеља упознали, а остало, не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, види Зоране, између осталог што ти је прочитала данас госпођа председник већа, овај, што си изјавио везано за мене и моју улогу уопште тамо, ти си изјавио да сам ја чекао тај Ваш аутобус 11.-ог ујутру испред Товарника, да би вас спровео у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам видела да је констатовано.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам ја то изјавио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То можда у неким изјавама које не могу да буду као доказ.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, има везе, има везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не можете да користите ако је нека изјава која се не користи као доказ, не можемо је користити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Аналогно томе што сте га Ви питали и ово што сам поменуо, нема везе што је забрањено, мене стварно занима, мени уопште није јасно, да ли те је полиција натерала да гако потпишеш, није ми јасно да ли си евентуално, из својих разлога и неких својих пријатеља који су били тамо, тако изјављивао или, пак, је група војних лица имала контакт пре саслушања са тобом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих војних лица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није помињао никаква војна лица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Можда нисам ја био прецизан у питању, по мени постоје три могућности да је тако изјављивао или да га је полиција натерала или обманула или је имао неки сопствени интерес, заједно са групом људи који су били са њиме, па су се договарали кога ће прогласити кривим или трећа ствар, да су из Седме републике дошли овај официри да га убеди у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека одговори.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине Љубане, ја нисам Вас нигде за ништа ни теретио, не знам одакле Вам та идеја, а да поставите такво питање, тако да, мислим, то је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Господине Косијер, ја морам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За мене је увредљиво питање то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Морам те питати, да ли ти ниси разумео шта је госпођа председница читала данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то данас цео дан појашњавао. И сада, рекао је да је на неки начин био обманут, да је потписао оно што није изјавио, а прочитано му само један део, ето. То је објашњавао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Већ су и врапци научили овде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам још само једно питање. Нисам најбоље разумео, тог 18.-ог, кажеш 17.-ог навече си ноћио, па си надгледао то храњење, шта ја знам. Ја сам разумео да је то негде доле у Дољу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, овде код кога је Александар Николајидис.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам ја код кога је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам ни ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си морао узбрдо да идеш у селу одоздо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, Ваше село је сво узбрдо и низбрдо, тако да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, цестом, ако се долази из правца Товарника?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, не знам, Љубане, пазите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, значи, не сећаш се?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, како могу да се сећам сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја се не сећам ни где је Ваша кућа, а не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи оптужени ко има питања? Саша Стојановић. Молим? Чули сте пре паузе ко ће да мења Вашег адвоката, мења га адвокат Гордана Живановић.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Зоране, ја ћу само пар питања за мене битних.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Важи.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нисам разумео какво је кретање строја било, да ли према силосу или према кукурузу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Према силосу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи, уздуж пута?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте на претресу у петак рекли да је према кукурузу било кретање и данас на претресу по ширини пута?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, ако хоћете прво морате ићи према кукурузу, па онда овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је према кукурузу кретање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мора према кукурузу, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда према?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Према силосу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи, да закључимо да је прва радња било развијање колоне, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно, било је левим крилом, па онда десним крилом.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро. Да ли можеш да ми кажеш, где си се ти налазио у том строју?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекао сам Саша данас и у петак, да ли на почетку треће трећине.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не, не, не у колони, него строју који се кретао према силосу у детелину? Значи, постојао је строј притвореника, и група људи која је ишла са њима, по мени на левом крилу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чекај, како сада, притвореника и група људи.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Где си био у односу на притворенике, на строј притвореника, иза њих, испред њих, лево, десно, у средини?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја тебе опет не разумем, притвореници и група људи.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Група људи су.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пази, је не знам ко је ту био, ни цивил ко је био, ни притвореник.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Небитно, лица која нису била наоружана, строј лица која нису била наоружана?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Аха.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Где си био у односу на њих?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, три до пет метара иза њих.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Иза њих?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На левој или десној страни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега лево или десно?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Строја, ближе путу или ближе кукурузу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Горе ближе кукурузу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи на десној страни строја који се кретао према силосу, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ако смо, чиста логика, да сада не окрећем, да не показујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао и у петак на претресу, близу кукуруза је био када је дошло до експлозије.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То ме збуњује, пошто оно чега се ја сећам, ја се заиста не сећам баш свега, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тврдили у Вашој одбрани да је на левом крилу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Тачно. Реци ми, колико си био удаљен од центра експлозије, прве или било које? Ја тврдим да су биле две експлозије, једна на левом, једна на десном крилу. Где си био?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прва је скеплодирала на левом крилу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: На левом?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико се сећам, да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Колико си био удаљен од ње?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу сада.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли имаш представу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам представу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: А од ове на десном крилу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Она је, колико се сећам, она је била горе негде вишље, овамо према средини, ако ме добро памћење служи.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли су то биле две практично једновремене експлозије?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим да је.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли се сећаш тог тренутка уопште?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мислим да је била са кашњењем, да је дошло до експлозије.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Врло кратак временски интервал, малтене једновремено?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли си имао неке последице од експлозије, да ли си пао или да ли си био погођен ударним таласом, пошто ниси рањен очигледно?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не. Био сам чучнуо и ослонио се на десно колено.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли је после тога моментално отворена неконтролисана ватра?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Настао је стампедо и неконтролисана ватра и све је било.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Све је било, да ли је тако? Како објашњаваш да си преживео и да ниси рањен, а ниси био у лежећем положају?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Бог чува Србе, тако једино.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја тврдим, судија, ја тврдим да је Зоран био на левом крилу, раме уз раме са крајњим левим ненаоружаним лицима, притвореницима, да је био изузетно близу центру експлозије, на левом крилу и захваљујући положају у коме се налазио и захваљујући начину на који је дошло до активирања те мине, што сам касније сазнао, нисам видео, значи активирањем телом, бацањем очајника телом на мину, не на жицу, преживео је, јер су људи који су били десно од њега, практично заштитили њега од удара фрагмената те мине. А Јован Димитријевић је преживео захваљујући томе, што је добио, по мени, фрагмент у ногу и у чело, који је прошао, значи овај који је добио у чело, који је прошао кроз тело самоубице. То је то, а сада следеће. Колико ти је требало времена, мада је то тешко, могу да очекујем, прецизно одговор, с обзиром на ситуацију, на шок, колико ти је било потребно времена отприлике да изађеш на пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не мораш да одговориш ако ниси сигуран.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да је неком утабаном стазом

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Објаснио сам да је то пут вечности.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро. Која је прва мера која је предузета после експлозије и смиривања људи, значи, прва мера која је предузета, да ли се сећаш?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прва мера?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Извлачење рањених из минског поља.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро. Ко је отишао по помоћ у село?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кренуо сам ја.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли је још неко са тобом отишао по помоћ у село?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, али је не задуго стигао камион са Воркапићем и.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли је можда Слободан Хрњачки са тобом отрчао у село по помоћ?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не могу да се сетим, могуће је.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Могуће је? Да ли можеш да процениш, од тренутка, да ли ти је неко рекао да или си самоиницијативно отишао по помоћ?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја мислим да ми је, да си ми ти или неко рекао «Косијер, трчи по помоћ, по превозно средство», тако нешто, мислим да је тако било.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: По томе испада да смо ми почели да се бринемо о рањеницима, па тек онда закључују да нам је потребан и превоз за толики број људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли ти је то логично?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пази, логично је човека прво извући, а.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: И губити време у извлачењу док крвари, па онда закључити да треба да се набави транспортно средство?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, изгубиш време и да си отишао у село, па ниси нашао превозно средство. Мислим, то је сасвим.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро, ствар је релативна. Још једна ствар: од тренутка када си дошао на идеју да треба да одеш по помоћ или ти је неко помогао да се тога сетиш или ти је неко рекао, колико је времена било потребно да дође то возило, да ли сте то возило ти и Хрњачки, ако прихваташ да је он био са тобом и да ти је био придодат због безбедности, јер није било безбедно да сам одеш у село, а ја то тврдим, да ли сте возило, наишли на возило које је долазило у сусрет или сте у селу набавили возило?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Возило које је долазило у сусрет, камион, већ је кренуо.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Долазило је у сусрет?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ако претпоставимо, не претпоставимо, ако знамо, а ја тврдим да је растојање од почетка детелине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте. Поставите Ви њему питање, а после стављајте примедбу на његове одговоре, јер ово што сада Ви радите, то је изношење Ваше одбране, ми смо то све слушали.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Извињавам се, нисам утрениран за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њему директно питања, а уколико имате примедбу на оно што он одговори, да је тако или није тако.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што сада, ми смо слушали Вашу одбрану.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Моја грешка, моја грешка. Где сте сусрели возило, теретно возило које Вам је долазило у сусрет, отприлике, на ком делу деонице између детелине и центра села? Да ли имаш, значи, кренуо си према центру села да дигнеш узбуну, да направиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тога сећате или не?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не сећам се, могао сам га срести на самој оној низбрдици, узбрдици, а он стане скроз на низбрдицу, мислим.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро. Да ли си се са тим камионом, да ли си се укрцао у камион и дошао на лице места?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Камион је прошао.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Тврдиш да си се ти вратио пешке на лице места?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да и паркирао се неких десетак, двадесет метара од места догађаја.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли имаш представу, колико је требало времена од тренутка када си кренуо по помоћ, видео камион који се враћа, тј. који долази на лице места и сам се вратио пешке до лица места трагедије, да ли имаш представу, колико је то времена прошло, колико минута?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам, јер сат не носим никада да би, немам представу.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: А да ли можемо да претпоставимо да младом, здравом човеку који је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не можемо да претпоставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће човек да претпоставља.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Добро. Да ли можеш да објасниш, како си успео да видиш радње које су рађене на извлачењу људи из детелине и остале радње које си овде поменуо, а да си при том отишао по камион?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, камион.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи да си одмах напустио лице места, тј. не напустио, него отишао по помоћ, како објашњаваш да си, како објашњаваш да си видео те радње у које си мене сместио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Које радње?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Радње на извлачењу људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Радње на извлачењу људи? Па, сасвим је логично, јер ја нисам се далеко удаљио од места, од детелине када је камион већ стигао, тако да ми, то је пар стотина метара раздаљине између.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон немојте овако главом, јер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ударим га носом.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Зоране, ово није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, нема потребе овако да вртите када причате, ставите уста поред микрофона и говорите.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Значи, ово није ништа лично, али су врло крупне ствари у питању. Да ли могу ја сада да кажем или да се суочим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је на Ваше питање одговорио да се није много удаљио и да је био ту.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Да ли си помагао при утовару рањеника у камион?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да и помагали су и друга, не знам сада тачно ко, да ли.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Следеће питање. Када си пошао по помоћ, одмах после скепловије, да ли се сећаш, да ли си бацао опрему са себе да би брже трчао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате или се не сећате?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не сећам се, али знам да војник не сме никада да баца оружје.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не говорим о оружју, говорим о опреми, не о оружју, о ранцу, рецимо, о терету?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ранац нисам ни имао. Не сећам се да сам ишта бацао.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: И још последње питање, још једном, не можеш никако да се сетиш ко је са тобом отрчао у село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не може.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Толико. Да ли треба да се суочимо или да кажем ја оно што тврдим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да се суочавате, то ће суд да одлучи ако су неке битне околности.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи оптужени? Николајидис, изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овде малопре Деветак који је обично лагао, овај, ја то никада нисам рекао нити сам могао да кажем, то за спавање, за стражу да си чувао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су спавали тамо у истој кући једно време у Ловасу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш код кога?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Код човека, не знам му сада име, али знам да му је син давао стражу код печењаре.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ако сам ја спавао код Владе Сомборца, да ли си онда и ти тамо спавао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш у тој кући, ко је све становао, укућани?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не знам, знам да је тај Влада, син његов и не знам више, ја и ти, да ли му је жена била тамо или, не знам. Не могу да се сетим.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли постоји могућност да си ту упознао Љубана Деветака у тој кући?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Е сада ово тужилац што те питао за «Аждају», наређење ово, оно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је могао мени «Аждаја» да наређује, обзиром да нисам био у његовој групи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, то најбоље ти знаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је теби можда наређивао мој командир?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Апсолутно није.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То значи да онда није могао мени «Аждаја». Претрес силоса када је био, да ли је силос даље од ове детелине?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је ишао у претрес силоса?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Знам да је, зависи на који претрес мислиш, када је Воркапић погинуо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, мислим да си био, да ли си био ти.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не мислим појединачно, него да ли је ишла војска, рецимо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам сигуран, знам да су добровољци ишли.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли смо водили тамо цивиле?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам, нисам у томе учествовао, тако да не могу да кажем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко нам је наредио, ко је организовао тај претрес?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ацо, рекао сам да о томе једноставно не знам, знам да је био претрес.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, сада кажеш, ниси рекао, сада кажеш.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ко вам је наредио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је тамо било неких проблема, слично као и за овај претходни претрес винограда?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, било је сумње да се из Товарника.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, да ли је било неких проблема или је све прошло нормално?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прошло је нормално, колико ја знам. Једино што је погинуо Воркапић, то је ненормално.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Намам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, угасите тај микрофон. Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Косијер, опет сте малочас када Вас је адвокат Живановић испитивао, рекли дословце овако, да сам ја по чину био командант. Пре свега, пре свега, по чину не може бити командант, да ли је то лапсус или је

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Лапсус.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је лапсус? У реду, хвала. Друго, опет сте рекли неку претпоставку своју, када Вас је Љубан сада питао о возилу које је послато, Ви сте рекли дословце овако: «Можда је неко јавио и можда је то послао Миодраг Димитријевић». Да ли је то опет лапсус или само Ваша претпоставка или сте то чули?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сматрао сам да је, с обзиром да је војска у селу и да се један инцидент одиграо где су људи изгинули и рањени, да су војне снаге послале камион. Камион је био цивилни, није био војни камион. Ко је њега послао, не знам, али моје мишљење је тако, да је неко од, могао је било који војник Ваш ађутант ако сте га имали, да Вам пренесе да се одиграо такав инцидент и то је моја претпоставка.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Косијер, ако сте, ако сте знали, знали, да сам ја тамо командант и да сам ја то урадио, да сам ја послао возило тамо, молим Вас, поновите још једном, када сте и од кога дознали да сам ја тамо командант?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја опет, да сте командант, нисам разумео чега командант?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како сте онда претпоставили да сам ја послао то возило?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, зато што сте највећи чин. по чину.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала Вам лепо, хвала лепо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чисто оно логиком, оно.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Још само једну ствар. Малочас Вам је господин адвокат, не знам како се зове тамо, питао Вас је за неке војнике који су били у другачијој униформи.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ви сте дословце рекли, када Вас је питао колико је било тих људи, Ви сте дословце рекли «једно оделење»: молим Вас, иза тога сте рекли да је било двадесет до тридесет војника.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Појасните мало само, ако можете, да ли оделење једно било којој војсци на свету може да броји двадесет до тридесет војника?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Оделење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да шапућете околу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нема потребе, госпођо, сада ћу Вам то лако дефинисати. Ви сте високи официр Југословенске народне армије, јел тако? Ви знате пешадијска чета колико може да броји војника у мирнодопскоме стању, а колико у ратном, ратној формацији, тако да, ако једна чета у мирнодопском може да броји 400 војника, пешадијска, а ја ћу Вам потврдити да може.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја бих Вас молио само да поновите, нисам Вас добро чуо, колико војника чета може да броји?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ту до 400, јер у Скопљу где сам служио војску, у батаљону брзе интервенције, било је четири чете, четири чете, а батаљон је имао 1.500 војника, па Ви сада изведите рачуницу из тога и даље не бих.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Косијер, да не расправљамо много о томе, Ви то стварно не знате, овај, јер чета не може да броји никада, никада, никада преко сто људи, чета не може да броји, а оделење никада преко десет ни у једној формацији. Хвала лепо. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја се извињавам, али због овог сада постављања питања Миодрага Димитријевића, морамо да рашчистимо, ја сам поставио раније питање Косијеру око тога, да ли је он упознат са тим да је Димитријевић био у време ових догађаја у Ловасу и он је, колико се сећам, рекао да није, а сада прича да је претпостављао да је господин Димитријевић наредио, односно да претпоставља да је он послао камион и тако даље. Па бих ја њега само питао, да нам прецизно

каже, да ли је он знао у време тих догађаја да се потпуковник Димитријевић налазио у Ловасу или је то сазнао из списка предмета?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, нисам ја знао ко се где налазио, нити је моје било потребно да се распитивам ко се где налази од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Саша Стојановић је у својој одбрани тврдио да сте сви позивани на разговор код потпуковника Димитријевића и да је он један од њих који је ишао на тај разговор. Да ли сте Ви добили такав неки позив?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја и пуковник Димитријевић никада нисмо разговарали, нити сам имао са њим какве разговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, сви ту скоро ти који су били у јединици, односно на том задатку, добили, позивани тамо на разговор?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, једино сам 19.-ог позван у команду, 19. октобра 1991. године, где су дошли неки други, војна полиција, шта ли, нисам давао изјаву о томе инциденту који се одиграо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић у својој одбрани тврди да је то наоружање које је добијено, значи ови људи који су дошли са том «Батином» и «Аждајином» групом, да су у Ловасу тог дана у задрузи задужили то оружје?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ако су његова сећања боља, мислим, могуће да је и тако. Углавном знам да смо задужили конзервирано оружје, сада, да ли смо га у Ловасу добили или у Товарнику, па га натоварили у аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то нисте сигурни када је и где задужено?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, али је чињеница да је, то сви знају, да смо оружје добили конзервирано је било и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да изнесете у своју одбрану, што нисте рекли, а што Вас нико није питао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам да се захвалим на стрпљењу и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, може ли једно питање, после овога, само једно, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, у одговору на постављено питање неких од колега, Ви сте изјавили да сте у СУП-у када сте давали онај спорни данас око читања, нечитања, потписа и тако даље, записника, да су службена лица звали Централни затвор и најавили да ће се до касније радити, да их сачекају.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада ја Вас питам, то сте Ви рекли, ја Вас питам, Ви присуствујете, чујете то када службено лице говори?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како сте то схватили, да ли сте себе видели као главног актера тамо, да Вас чекају или неког другог?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам да мене очекивају.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам Вас добро, нисам Вас чуо, не бих Вас питао. И само још једно. Добро, ако је рекао, онда је у реду, одмах ја седам. Али ово нисте рекли, јер Вас нико није питао, да ли је тај разговор био пре давања изјаве или после?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: После свега, ја мислим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, после свега је завршено и идете.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, знам да водили су ме у «двадесетдеветку», такозвану на фотографисање, узимање отисака од, мислим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, хвала, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Одатле у Централни затвор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете Косијер да се вратите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја да питам, ако смо завршили? Хоћемо ли радити сутра или не, планирано је за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, није овај претрес завршен.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У зависности од тога, би имали предлоге неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете Ви. С обзиром на ове неке дилеме у вези ових изјава из полиције у својству грађана и тако даље, веће ће да донесе, веће је извећало и што се тиче изјаве у својству грађана и тако даље, па ћемо сада да констатујемо да

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

На основу чл.337. став 3 ЗКП-а, у вези чл.178. ЗКП-а, ИЗДВАЈАЈУ СЕ из списка предмета К.В.бр.6/07 следећи записници:

I

Записници МУП-а Републике Србије, УКП о саслушању грађана:

- *Косијер Зорана од 14.11.2006. године, од 12.01.2007. године и од 28.05.2007. године са започетим саслушањем у 14 часова и 40 минута, а окончаним у 15 часова и 50 минута,*
- *Драгана Бачића од 18.01.2007. године и од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 13 часова и 10 минута и окончаним у 14 часова,*
- *Јована Димитријевића од 07.11.2006. године,*
- *Саше Стојановића од 19.12.2006. године,*
- *Милана Радојчића од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 13 часова и 30 минута и окончаним саслушањем у 15 часова,*
- *Љубана Деветака од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 9 часова, а окончаним у 10 часова и 35 минута,*
- *Жељка Крњајића од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 11 часова и 45 минута, а окончаним у 13 часова,*
- *Александра Николајидиса од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 12 часова, а окончаним у 13 часова,*
- *Петронија Стевановића од 28.05.2007. године, са започетим саслушањем у 10 часова, а окончаним у 11 часова и 45 минута,*
- *Миодрага Димитријевића од 29.05.2007. године, са започетим саслушањем у 9 часова и 30 минута и окончаним у 11 часова и 30 минута.*

II

*Службене белешке Министарства одбране Србије,
Војнобезбедносне агенције о обавештењима примљеним од грађана:*

- *Дарка Перића од 31.10.2006. године,*
- *Радисава Јосиповића од 02.11.2006. године,*
- *Миодрага Димитријевића од 07.11.2006. године,*
- *Радована Влајковића од 30.01.2007. године.*

III

*Записник Тужилаштва за ратне злочине КТРП 8/03 са исказом
грађанина Јована Димитријевића од 07.11.2006. године.*

IV

- *Делови транскрипта са записника истражног судије Већа за ратне злочине Ки.В.бр.7/2007 о саслушању осумњиченог Јована Димитријевића од 24.09.2007. године и то: на страни 11, од 17 до 33 реда, на страни 12, од 1 до 12 реда, на страни 14, од 9 до 20 реда и на страни 15, од 4 до 8 реда.*
- *Делови транскрипта са записника истражног судије Већа за ратне злочине Ки.В.бр.7/2007 о саслушању осумњиченог Саше Стојановића од 24.09.2007. године, и то на страни 42, од 5 до 10 реда, страна 43, од 10 до 15 реда и страна 45, од 23 до 26 реда.*

Издвојени записници након правноснажности решења, ЧУВАЋЕ СЕ у посебном омоту код истражног судије одвојено од осталих списа и не могу се разгледати, нити користити у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, значи веће је издвојило оне записнике које су својевремено окривљени када су саслушавани као грађани, давали и радницима полиције и Војнобезбедносној агенцији, мислим, то је нека, да кажем, азбука процесног права да се такви записници не могу користити и затим је издвојило, такође, делове транскрипата где је истражни судија предочавао окривљеном, чак диктирао, цитирао поједине делове ових записника и такође код Саше Стојановића где је заменик тужиоца такође цитирао, па на основу тога су се у то време осумњичени, а данас овде оптужени, изјашњавали. Према томе, то су, у та два случаја, је било баш цитирања, баш одговарања. У другим случајевима је било само помињања, али као и овде на претресу није било драстично у овој мери, што је за мене, као председника већа и за чланове већа, било потпуно несхватљиво да се такве ствари у истрази раде и да су оваква једна предочавања. Овде смо имали колегиница Живановић је на прошлом претресу поменула, тражила је нешто, ја нисам разумела, да ли је то био предлог за издвајање записника везано за неприсуство тужиоца или сте само то тако поменули. Овај записник о коме смо причали, да није био тужилац присутан, а ради се, то је било оног дана када је Бачић Драган давао своју одбрану.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако је, судија, идентична ситуација се понавља и на записнику код данас завршеног окривљеног Косијер Зорана, потпуно идентична ситуација. Ја сам разумела веће да ће то бити ствар оцене и провере већа у току трајања овог поступка и да ћете одлуку донети. Но, у сваком случају, ако је то сада актуелно за веће, онда ће то свакако бити мој предлог, да се издвоје и ови записници, наравно уз проширење мога захтева везаног за оно што је тражено за господина Бачића, такође и за господина Косијера. Желим судија, само онако дискретно да напоменем једну ствар која није баш суштински везана за ово што је данашњи предлог мој. Чини ми се 238. ЗКП, али немојте ме баш држати за реч, прочитаћу, каже да органи унутрашњих послова и тако даље, могу да врше све радње, па и увиђај и реконструкцију за кривична дела до пет година затвора. И у том истом члану се каже да је о свим тим радњама дужан да се одмах обавести државни тужилац. Значи, ако смо људи који поштујемо аналогију неку, тумачимо законске одредбе, који их примењујемо, просто би било безпредметно да у једном кривичном делу где је запрећена оваква казна, где се ради о оваквим инцидентним ситуацијама, седи неко ко је саветник, знате и да се тај, да тај, како да кажем, записник, без обзира на чињеницу постојања браниоца, у једном случају чак спорно, третира као валидан. Ето, хвала, толико.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Јована Димитријевића, адвоката Гордане Живановић да се из списка предмета издвоје записници МУП Србије од 28.05.2007. године о саслушању осумњичених Драгана Бачића и Зорана Косијера, с обзиром да по одредби чл.226. став 9 ЗКП-а, присуство државног тужиоца није обавезно да би овај записник био доказно средство у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја нећу дискретно, него врло јасно да похвалим суд на доношењу овакве одлуке. Ја сам овакво решење

очекивао на почетку. Можда смо ту мало лутали, али хвала Вам лепо, ипак морам да Вас похвалим да сте сјајан посао одрадили данас. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Завршили смо са одбранама, значи сада ћемо да видимо ове доказне предлоге тужиоца. Ја се надам да сте добили прецизиран доказни предлог тачка 3.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћемо да радимо сутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако данас стигнемо да ово све довршимо, немамо сутра потребе, нисмо ниједног сведока одредили, па немамо више шта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам хтео онда да у том случају замолим да ми допустите да дам предлог за укидање притвора за Милана Радојчића, свестан тога да сам га скоро имао, образложен предлог, свестан тога да 28.-ог ћете Ви по службеној дужности одлучивати о продужењу даљег притвора. Ја ипак морам то да учиним, јер ја немам право да рачунам да је данас 20.-ти, а да он још осам дана треба да седи у притвору до ваше одлуке, како ја очекујем. Јер, молим? Добро, наравно, говоримо о КВ већу, али ја просто мислим да ово веће може да предухитри КВ веће. Ми смо писали многе образложене поднеске и на крају смо били у последњем поднеску прибегли ономе за шта се нико не хвата, јер показује немоћ, немоћ пред институцијом и немоћ пред решењем предлога који се упорно одбија. Онда смо апеловали и на обавезу судије да води рачуна о Уставу. Кажу, када год се ухватиш за Устав, значи танак си свуда. И није то било безвезе, јер овде свакодневно гледамо не само ја мог брањеника, него гледамо сваки дан тешко болесне људе. Говорим о пуковнику Димитријевићу и тако даље, о томе суд, апелујем да такође води рачуна. С друге стране, водимо, гледамо претрес у коме се Ви, судија, са великим уважавањем говорим о томе, како се види да сте проучили предмет и суштински, заиста, ушли у то шта је ко када рекао и шта се дешава, али суштински овде у овом поступку нама фале прави окривљени. Прави окривљени ће доћи овде касније као сведоци оптужбе и мене радује да то Тужилаштво зна. А како знам да Тужилаштво зна? Па, Тужилаштво у истрази често није имало, није налазило за сходно да поставља питање окривљеном за ратне злочине и ниједно питање, каже нема тужилац. То ми је колега, него није Вама на терет, заиста, јер Ви сте исцрпни, али ево јучерашњи, односно када је сведочио Бачић, за њега, за овакав поступак, нема ниједног питања тужилац. Па, не говоримо о томе да се тај записник завршава причама о томе како су им пекли плескавице у полицији и остало, у том истом записнику у коме ниједно питање нема Тужилаштво. Зато ми овде ћемо се мучити, Ви да спроведете истрагу, тужилац да такође, који је нов у овом поступку, условно речено, присуствује саслушањима неких окривљених такође, да проба да дође до истине, а за

све то време, то ће да буде, пре свега и то сам указивао прошли пут у предлогу, дестимулативно за остале поступке, то сада тужиоцу желим да поновим, не знам да ли је читао наш последњи поднесак. Значи оваква политика.око притвора и Вашег несаглашавања на притвор, а индоленције у односу на то, зашто се тај притвор збиља користи, пропуштање да се постављају питања у истрази уопште и остало, бојим се господине тужиоче, није Вама упућено, него институцији Вашој, да ће довести до ситуације да ћемо имати, да кажем, десетине или стотине људи који ће бежати од закона оног тренутка када Младић и остали не буду више у фокусу и када нам се сва та суђења пребаце у земљу, онда ћете видети шта значи оваква политика држања, несаглашавање са укидањем притвора људима који се нису никада крили, никада, увек су се одазвали на све позиве и остало. Видећете када ова оваква политика Тужилаштва за ратне злочине одјекне. Наравно, овде ми не говоримо, наравно од опасности од бекства, него је то лицемерно, завијено у обланду тачке 5. ЗКП-а., где се пише, прича о томе, да је између осталог, овај, начин извршења предметног кривичног дела. Ја подсећам, овде ће доћи да сведоче људи који су били дужни да зауставе сваког злочинца из војске или из полиције, из паравојних јединица или осталих, а не да их стављају у наредбе као помоћне јединице. Они ће нама служити као сведоци овде и као морални ауторитети. Други морални људи ће те моралне ауторитете предлагати нама овде да им ми верујемо. У Хрватској мора, такође да се зна да је Милан Радојчић био четрнаести пред Жупанијским судом у Вуковару, значи, данас је овде трећи. Шта то после седамнаест година Тужилаштво и полиција у Србији више знају о Милану Радојчићу, него што су тада знали. По чему је то начин извршења особите тешке околности и остало, биле у том тренутку такве да их је суд који је састављен био тада од судија који су имали живе ране из тог рата, јер су то људи из Хрватске, из Вуковара, њима су ту гинули и остало. Њега су тамо ставили за четрнаестог, а код нас је Милан Радојчић трећи, Деветак је први и ови. Ко ће вама господо да брани сутра свој праг, када сте ви свакога ко је устао да брани своје праг или су га завели да брани свог праг, прогласили за прво, друго и трећекривљеног, а пуковнике, генерале и остале који су издавали писмене наредбе за напад и за уништавање свог живља које не мисли тако, сте унапредили. Просто, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само, немојте овај предлог за укидање притвора.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја морам да га образложим, ја морам да га образложим, јер ми говоримо овде о посебно тешким околностима које изазивају и тако даље. Које су то посебно тешке околности где имамо неколико сведока, односно оштећених, који на неки начин терете, а које

још нисмо чули на главном претресу, али на неки начин терете мог брањеника. Један га терети да му је ногом задао ударац у леђа, у доњи део леђа. Шта је ту нарочито сурово? Шта је то посебно, овај, тешки начин извршења и коју је то јавност узнемирило ово? Хрватска ћути, у хрватској јавности се зна да је овде боранија на оптуженичкој клупи и да је овде баба Јулин пук територијалци, заједно са својим командантом који изгледа данас онако како смо га ми довели до тога да тетура овде по ходнику. Нико у Србији неће бити узнемирен осим можда пуномоћника оштећених, а и оштећени ће касније схватити зашто то није добро. Ја Вас молим, пошто немам начина да Вам правно предочим, ја Вас молим госпођо председавајућа и молим ово веће да пре КВ већа, донесе своју одлуку и укине притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац у вези овог предлога?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има још предлога, зато сам ја питао да ли радимо сутра, адвокат Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И ја сам се припремио, морам да признам, судија, за задњи дан, такав је обичај био, бар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо и сутра да наставимо, ако ћете Ви данас. Ја сам ту, радим свој посао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја са посебним задовољством.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде да чујемо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам спреман увек да дођем и када ме не позовете, а камоли када ме позовете. Дакле, ја сам припремљен био за задњи дан, али ћу, уз Ваше допуштење и ако тако одлучите, сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само зависи од вас када ћемо да завршимо, да ли ћемо данас или сутра. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зависи и од пуномоћника да ме не прекида, ево сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да прекидате адвоката Крстића. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, ако смо сложили се, а чини ми се да јесмо, прећутно да сутра не радимо, ја се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо још, и сутра је термин.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од тога зависи да ли ћу давати предлог, а ако се Тужилаштво изјашњавало, да се изјасни о свим предлозима, зато и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Губимо време на ту Вашу реторику сувишну.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није сувишна, ја тек мислим да будем сувишан да образложим предлог, није само да предложим. Колега је сјајно то урадио и за мене и за све остале предлоге, ја у свему подржавам

предлог и образложење, али ја имам још нешто *suigeneri* за мог брањеника једног и другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Елем, ево онда схватио сам да сутра не радимо. Дакле, ја сам 13.06.2008. године, па ћу да скратим, ево видећете, 13.06. ове године поднео предлог за укидање притвора за мог брањеника, и за једног и за другог. Па да бих био веома кратак, само ћу и остајем у свему при том предлогу, само ћу образложити у међувремену смо добили какво-такво некакво мишљење тројице не знам да ли су судски вештаци, углавном су лекари, ја сам велики лаик, хвала Богу за ово што су они написали, али нешто ми није јасно и неку примедбу на то, као и у прилог мог предлога ћу цитирати само једну реченицу образложења решења Врховног суда о одбијању наших жалба на решење о продужењу притвора, где је и Врховни суд врло контрадикторан у, на једној страни у два става, потпуно у колизији, а ја ћу само један став који мени иде у прилог да изнесем. Дакле, судија, ако сте нестрпљиви, ја ћу да прекинем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема, мислим, у пола три морамо да напустимо судницу, али Ви слободно, сутра ћемо да наставимо, да донесемо одлуку о предлозима и тако даље. Изволите даље, нико, ја нисам нестрпљива.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам у потпуној дилеми сада, ако сутра радимо, онда ћу ја сутра да образложим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, сада Ви завршите, са Вама можемо данас да завршимо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Онда ћете и одлуку ваљда данас да донесете, не сутра да доносите одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ако будемо морали у пола три да напустимо судницу, не знам ја колико ћете Ви причати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећу ја до пола три, ја ћу завршити пре пола три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, пауза? Добро, онда ћемо да прекинемо, па да сутра наставимо.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је оптужени Љубан Деветак у овом тренутку рекао да се не осећа добро и да тражи да се претрес прекине.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 14 часова и 7 минута и биће настављен дана

*21. октобра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА